

הכנסת

הכנסת העשרים וחמש מושב שני

פרוטוקול מס' 133 מישיבת ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות יום שני, י"ט בשבט התשפ"ד (29 בינואר 2024), שעה 9:30

סדר היום:

"אנטישמיות ב-2023, על רקע מלחמת חרבות ברזל" - השקת הדו"ח השנתי למאבק באנטישמיות של משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות, ההסתדרות הציונית העולמית והסוכנות היהודית.

נכחו:

חברי הוועדה:

עודד פורר - היו"ר
דן אילוז - מ"מ היו"ר
צגה מלקו - מ"מ היו"ר

חברי הכנסת:

פנינה תמנו שטה

מוזמנים:

- שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי
- מנכ"ל, משרד התפוצות	אבי כהן סקלי
- מנהל אגף בכיר המאבק באנטישמיות, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	עמית אפרתי
- מנהלת תחום מאבק באנטישמיות, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	הודיה שטיגליץ
- ראש תחום בכיר קישור ותיאום, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	שלומית המר
- מנהלת תחום מדידה, תכנון ובקרה, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	יוליה אלגרט
- ראש תחום ניהול פרויקטים, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	לאה דויד
- דוברת, משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות	אניה יונתן לאוס
- מנהלת תחום קשרי חו"ל, משרד העלייה והקליטה	יאנה ברמר
- מנהל מחלקה, משרד החוץ	ד"ר אלון לביא
- הצנזורת הצבאית לשעבר, ומנכ"לית המשרד לנושאים אסטרטגיים והסברה, משרד ראש הממשלה	תא"ל במיל' סימה ואקנין גיל
- ראש תחום מידע ומחקר, נתיב, משרד ראש הממשלה	נתי קנטורוביץ'
- יו"ר ההסתדרות הציונית העולמית, ההסתדרות הציונית העולמית	יעקב חגואל
- רמ"ט יו"ר, ההסתדרות הציונית העולמית	אייל אטיאס
- יועצת יו"ר ההסתדרות הציונית העולמית	גילה אסיג
- יו"ר המחלקה למאבק באנטישמיות, ההסתדרות הציונית העולמית	רחלי ברץ ריקס
- ראש המחלקה למאבק באנטישמיות וחוסן קהילתי,	גלי אופיר

ההסתדרות הציונית העולמית	-	ג'וש שוורץ
מזכ"ל הסוכנות, הסוכנות היהודית	-	אלעד מאיר
יועץ בכיר ליו"ר הנהלת הסוכנות, הסוכנות היהודית	-	יגאל פלמור
מנהל היחידה לקשרים בינלאומיים, הסוכנות היהודית	-	אליסה יפימוב
מנהלת תחום חברתי כלכלי, לובי המיליון	-	דני וזנר
מנהל יחסי ממשל, הפדרציות היהודיות בצפון אמריקה	-	מוריה בן דוד
מנהלת הפדרציה הציונית של אוסטרליה בישראל	-	אלן שניידר
הבינלאומי	-	
מנכ"ל מרכז שמעון ויזנטל ישראל	-	ד"ר אפרים זורוף
יו"ר הנהלת יד ושם, יד ושם	-	דני דיין
מנכ"ל, איל"ר - ארגון יהודי עולמי להשבת רכוש	-	נחליאל דיסון
מנהל ועוזר מנכ"ל, איל"ר - ארגון יהודי עולמי להשבת רכוש	-	רלף ברנט
נשיא מכון המחקר, NGO MONITOR	- (גרשון)	פרופ' ג'ראלד
	-	סטיוונברג
סגנית נשיא, NGO MONITOR	-	אולגה רות דויטש
סמנכ"לית קרן משפחת רודרמן	-	גליה גרנות
מנהל תכניות, קרן משפחת רודרמן	-	איתי חכם
מנכ"לית, הליגה נגד השמצה בישראל, הליגה נגד השמצה	-	קרול נוריאק
סמנכ"ל, הליגה נגד השמצה בישראל, הליגה נגד השמצה	-	אלון קובה
מנכ"ל, אופק ישראלי - חברה לעידוד העלייה (חל"צ)	-	אריה אביטבול
מנהל אגף שותפויות ופרויקטים, אופק ישראלי - חברה לעידוד העלייה (חל"צ)	-	יגאל שאלתיאל
סמנכ"ל, התנועה הרפורמית	-	דוד ברנשטיין
יו"ר הקהילה הצ'יליאנית של ישראל	-	גבריאל קולודרו
מרצה, אוניברסיטת חיפה	-	שרה יעל הירשהורן
מרכז קומפר לאנטישמיות, אוניברסיטת חיפה	-	יעקב דלל
ראש התחום הבינלאומי והמזרח התיכון, אוניברסיטאות ומוסדות אקדמיים	-	שי הר-צבי
חבר ועד, הקונגרס היהודי הרוסי	-	יבגני בלוב
יועץ, הקונגרס היהודי הרוסי	-	מיכאל טוקוצ'ינסקי
מנכ"ל אטלנטיס-וי אר	-	נאור דניאל ציוני
Combat Antisemitism Movement	-	סשה רויטמן דראטווה
מנכ"ל הפורום המשפטי הבינלאומי LFI	-	ארסן אוסטרובסקי
CAMERA ON CAMPUS	-	תום יוחאי
יועץ, חברות יעוץ ומחקר	-	אבידוב ברנשטיין
גזבר, ההתאחדות העולמית של הסטודנטים היהודים WUJS	-	אנדרס טסרה
מנהל אתר ההנצחה, עמותת "דורות ההמשך"	-	יוסף פולק
מזכירת חברה, קרן היסוד - המגבית המאוחדת לישראל	-	ענבר רוימי
מנכ"לית, ישיבה יוניברסיטי בישראל	-	סטפני שטראוס
מנכ"ל, הוועד היהודי האמריקאי	-	אביטל ליבוביץ
סמנכ"ל, הוועד היהודי האמריקאי	-	אבשלום שי זבדי
מנהלת מחלקת משפט בינ"ל ודיפלומטיה ציבורית, מכון ירושלים לצדק	-	אורי מורד
קצינת זכויות אדם, משפט ומחקר, מכון ירושלים לצדק	-	קרולינה גרימברג גוליוחוב
מנכ"ל, Share Media - משפיענים רשתות חברתיות	-	מתן אהבתי
סמנכ"לית לקוחות, Share Media - משפיענים רשתות חברתיות	-	שלי גולן
מנכ"ל, מועדון העיתונאים בירושלים	-	טליה דקל-פליסיג
מנהל, מבט לתקשורת פלסטינית	-	איתמר מרכוס
עורך "מאקו"	-	עומר מלכה
כתב, גלי צה"ל	-	יוני זילברמן
מייסד ומנכ"ל, אתחלתא	-	ערן שישון
סמנכ"ל, אתחלתא	-	דור לסקר
מנכ"ל VEO ISRAEL	-	רודריגו גונזלס
סמנכ"לית לית Voices of Israel	-	שרון בניאן
סמנכ"ל תפעול חברה פרספטו	-	שלמה גיא
CEO	-	רועי בורשטיין

-	מנכ"ל המרכז הבינ"ל לדיפלומטיה ציבורית	-	דוד הרמלין
-	המרכז למידע דיפלומטי	-	גסטון סיידמן
-	מנכ"ל ומייסד החברה - All-In Digital Marketing LTD	-	יורי גנקין
-	מייסד, סינולוגית	-	נדב מיכאל בן סימון
-	מייסדת, סינולוגית	-	קלניצקי
-	מייסד, Defend Israeli Democracy	-	מרינה קלניצקי בן סימון
-	מומחה אסטרטגיה ושיווק, סוכנות integral	-	ליאור לניר
-	מנכ"ל, אגודת המעצבים הגרפיים בישראל	-	שי טאובס
-	סגן יושב ראש, אגודת המעצבים הגרפיים בישראל	-	גל זונשיין
-	יו"ר הדירקטוריון, International Legal Forum	-	שחר ויטונסקי
-	מנכ"ל, מקשיבים	-	נדב שטיינמן
-	CTO, פיתוח יכולות AI לצרכי הסברה	-	ינון איבגי
-	נציג משפחות החטופים	-	גיא ברשפ
-	נציגת משפחות החטופים	-	יזהר ליפשיץ
-	נציגת משפחות החטופים	-	עופרי ביבס
-	נציגת משפחות החטופים	-	מירב לשם גונן
-	נציגת משפחות החטופים	-	אסתר בוכשטב
-	נציג משפחות החטופים	-	אליה אביטבול
-	נציגת משפחות החטופים	-	מירב סבירסקי
-	נציג משפחות החטופים	-	חיים אור

נוכחים באמצעים מקוונים:

-	מנכ"ל ISGAP	-	צ'ארלס אשר
-	דיקן משנה, מרכז שמעון ויזנטל, ויו"ר ועדת ארה"ב לחופש דת בינלאומי	-	סמול הרב אברהם קופר
-	נציב המאבק באנטישמיות וקידום חיים יהודים, ממשלת גרמניה	-	ד"ר פליקס קליין
-	נשיא הקהילה היהודית בצרפת CRIF	-	יונתן ארפי
-	נשיא הפדרציה הציונית, אוסטרליה	-	ג'רמי לייבלר
-	סגן נשיא "הילל העולמי"	-	מארק רוטנברג
-	נשיא המרכז הירושלמי לענייני הציבור והמדינה	-	ד"ר דן דיקר

ייעוץ משפטי:

אלי מור שבילי

מנהלת הוועדה:

שלומית אבינח

רישום פרלמנטרי:

רעות חביב, חבר תרגומים

רשימת הנוכחים על תואריהם מבוססת על המידע שהוזן במערכת המוזמנים הממוחשבת. ייתכנו אי-דיוקים והשמטות.

**"אנטישמיות ב-2023, על רקע מלחמת חרבות ברזל" - השקת הדו"ח השנתי
למאבק באנטישמיות של משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות, ההסתדרות
הציונית העולמית והסוכנות היהודית.**

היו"ר עודד פורר:

בוקר טוב לכולם. אני מתכבד לפתוח את ישיבת ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות. היום ה-29 בינואר 2024, י"ט בשבט תשפ"ד. נושא הדיון הוא אנטישמיות ב-2023 על רקע מלחמת 'חרבות ברזל' - הצגת הדוח השנתי למאבק באנטישמיות של משרד התפוצות והמאבק באנטישמיות, ההסתדרות הציונית העולמית והסוכנות היהודית. את הישיבה הבוקר אנחנו מקיימים במעמד שר התפוצות, מר עמיחי שיקלי. המנכ"ל במילואים. השר יציג את הדוח השנתי למאבק באנטישמיות, שהדוח באמת מתייחס לאירועים שאירעו בשנת 2023.

אני אציין בתחילת הדברים, שמיד אחרי הדברים שלי אני אצטרך לעזוב בגלל שיש לי דיון אחר בוועדת הכנסת היום שאני צריך להיערך אליו. חבר הכנסת דן אילוז ימלא את מקומי כיושב ראש הוועדה בדיון הזה. אבל, היה לי חשוב לבוא לכאן ולפתוח את הדיון המאוד-מאוד חשוב הזה. האנטישמיות בשנת 2023 זינקה במאות אחוזים בכל מדינות העולם, בעיקר בעקבות מלחמת 'חרבות ברזל'. הזינוק היה כבר עוד לפני כן, אבל מלחמת 'חרבות ברזל' נתנה את הדחיפה הדרמטית באמת.

בארצות הברית נרשמו 337% יותר אירועים אנטישמיים, ומספר הפוסטים האנטישמיים זינק ב-919%. בחודשי המלחמה אוקטובר-דצמבר נרשמה עלייה של פי 6 באירועים אנטישמיים, לעומת חודשים ינואר-ספטמבר. סך הכול, בשנת 2023 נרשמה עלייה של 235% באירועי אנטישמיות לעומת 2022. 45% מהאירועים האנטישמיים נרשמו בארצות הברית ו-39% באירופה. אני רק אציין שהנתונים שאני מציג, ואני מניח שגם הנתונים שיציג השר בהמשך, הם הנתונים על מה שמדווח לנו. ישנם אירועים רבים מאוד בהיקפים בלתי נתפסים שאפילו לא מגיעים לכלל דיווח. ולכן, צריך להבין שהתופעה הזו רחבה עד מעבר למה שאנחנו מכירים.

שישה יהודים נרצחו בשנה הזאת על רקע אנטישמי בארצות הברית, במצרים ובתוניסיה. האנטישמיות הזאת מתפשטת ברשתות החברתיות וההערכה היא, כמו שאמרתי, שרק 20% מהמקרים מדווחים. אנחנו ציינו בשבת את יום השואה הבינלאומי, 27 בינואר. ציינו גם 80 שנה לסיום המצור על לנינגרד. אין ספק שמדינת ישראל נמצאת בתקופה הקשה ביותר שלה אולי מאז הקמתה, עם מלחמה שנמשכת מעל ל-100 ימים.

אבל, אני חושב שההשוואה בין מצבנו היום לבין תקופת השואה היא השוואה שאסור לעשות, אי אפשר לעשות. למרות שישנם אלמנטים נאציים בפעילות של חמאס, אבל מדינת ישראל קיימת, חזקה, מגנה ותגן עוד על אזרחיה. היא לא הייתה אז. היום היא נמצאת. וחלק מאירועי האנטישמיות מובלים כדי לפגוע במדינת ישראל וביכולת שלה להגן על אזרחיה.

ההתקפה הזאת של חמאס היא בעלת היבטים אנטישמיים ונאצים מובהקים, כפי שכבר אמרתי. המטרה שלנו, אני חושב שפה באמת משרד התפוצות הוא זה שאמור לשאת את הדגל הזה, היא להיאבק באנטישמיות הזאת באמצעים הרבה יותר חריפים ממה שהיו עד היום. אחד הדברים שעלו מדיוני הוועדה הקודמים, ואני שב ומבקש מהממשלה לקדם, זה הנושא של חקיקה, בדומה לזו שקיימת באירופה, לנקיטת סנקציות כלכליות על תכנים אנטישמיים שמפורסמים ברשתות החברתיות ולא מוסרים.

במקביל לכך, אני יודע שיש מנגנון היום שבו משרד התפוצות מעביר למשרד המשפטים, ודרכו מוסרים תכנים ברשתות החברתיות. אבל, הקיף הניטור הוא עדיין קטן יחסית ולא דומה למה שאנחנו מכירים למשל בתכנים של הסתה לטרור. אני חושב שפה הממשלה חייבת להקצות משאבים לטובת הנושא הזה של ניטור תכנים אנטישמיים ברשת ופעילות שתהיה דומה לפעילות של הסתה לטרור. כי זה בדיוק אחד מהשלבים שלצערי אנחנו נתקלים בהם. צריך להבין שחלק מהאירועים האנטישמיים הובילו לאירועים שהיו יכולים להסתיים רע מאוד, ואפשר להגיד שבנס וברגע האחרון הסתיימו ללא נפגעים, כמו האירוע בדגסטון, כמו אירועים נוספים במדינות אחרות.

בנוסף, אני חושב שפה זה גם נוגע לדיון עם הקהילות בעולם - צריך להכניס את הציונות כערך מוגן, בהגדרה שלה כערך מוגן באוניברסיטאות בארצות הברית. היא לא נחשבת ערך מוגן, ולכן היכולת של תכנים ציוניים לבוא לידי ביטוי ותכנים ישראלים אל מול ההסתה הבלתי-נתפסת באמת כמעט ולא קיימת במוסדות ההשכלה הגבוהה בארצות הברית. המאבק באנטישמיות זה לא משימה של מדינת ישראל לבדה - זו משימה בינלאומית שהידידות שלנו ברחבי העולם צריכות להיות שותפות שלה. וזה חלק מהאחריות, ומה שאני מקווה באמת שהממשלה תעשה, בגיוס אותה תמיכה בינלאומית.

לפני שאני מעביר את רשות הדיבור לשר, נמצאות איתנו כאן - כבכל ישיבות הכנסת וועדות הכנסת השונות - משפחות החטופים, שביקשו לדבר. השר מאפשר גם לדבר לפניו. אני אתן למי שפנה למנהלת הוועדה לדבר. יזהר ליפשיץ.

יזהר ליפשיץ:

בוקר טוב, תודה לכולם. אנחנו, משפחות החטופים, ואני רואה שיש פה הרבה חיזוק שקיבלנו מפורום תקווה, שכותבים שרק לחץ יחזיר את החטופים. אז אני קורא לכם - אחים, יש לנו אולי חילוקי דעות אם לחץ כזה או אחר; אבל אתם אחים שלנו לתקווה להחזיר את החטופים. והחטופים הם בראש מעיינו. וכל אחד יפעל על פי מצפונו ואמונתו להחזיר את החטופים.

לגבינו, קמנו בבוקר עם איזושהי מכה. אנחנו מדברים פה על שואה, ועל צה"ל שיהיה בשבילנו. אז אני מקיבוץ ניר עוז, הוא לא היה בשבילנו גם 15 שנה כשחטפנו כל שנתיים סבב, והוא גם לגמרי לא היה ב-7 באוקטובר, כשהקיבוץ באמת חווה שואה; חברים וילדים נרצחו, נחטפו, בותרו ואולי גם נאנסו.

אנחנו קמנו בבוקר פשוט כי הרגשנו שכל עם ישראל איתנו, וכל אחד בדרכו ובפתרון שלו; מי בכוח ומי במוח, ומי בשילוב של שניהם. אנחנו מחזקים את כולם. אבל, וכאן יש לנו איזה אבל, קמנו הבוקר עם דקירה בלב. אתמול בערב היו ריקודים וצהלות בבנייני האומה, והרגשנו שמישהו דוקר אותנו בחוסר אמפתיה ורגישות מקסימלית. אני מכבד את מה שהוא משרת, אבל עכשיו? עוד לא בנינו בית אחד בעוטף עזה. עוד לא החזרנו בן-אדם ממאות האלפים שנמצאים מגורשים מהצפון ומהדרום. עכשיו זה הזמן? עכשיו זה הזמן למחלוקת?

חיילים נלחמים מכל הדעות. צה"ל מראה לנו איך צריך להילחם ביחד. ואתם רוקדים וצוהלים. עמיחי, אני מצטער, אני פונה גם אליך. ראיתי אותך רוקד.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

לא רקדתי. לא רקדתי.

יזהר ליפשיץ:

אני לא מתייחס, אין לי שום בעיה למי רקד ומי לא; אני איתך, זכותך, והדיון הזה הוא לגיטימי, והמפלגות שרוצות את זה הן לגיטימיות. אני לא מתווכח בקטע הפוליטי; אני מתווכח בקטע האתי, התזמון. יושבים אנשים עכשיו באירופה, מנסים לחלץ כמה תינוקות אחרי 115 יום. כמה זקנים שאולי חיים ואולי לא, ואולי הם חיים אבל הם כבר מתים. ואתם עוסקים בדבר הזה. ולי זה היה קשה. אני לא בא, באמת, לא בא בקטע הפוליטי. פורום תקווה פה רוצה להחזיר את החטופים כמוני, וזה מה שאנחנו נעשה ביחד, כל אחד בדרכו - נילחם להחזיר את החטופים.

דבר אחרון זה לגבי השואה. אנחנו חוונו שואה, אבל אנחנו מרגישים שקצת, כמו שאתם רואים, עולים קולות נוספים שהם לא רק החזרת החטופים, וזה קשה לנו. ואני מזכיר לכולם שבשואה שהייתה לעם ישראל, ישבו בתל אביב בשנים האלה בבתי קפה ודיברו וצחקו וצהלו. ושנים אחר כך, עד לשנים אלו, חיטטו ניצולי שואה בפחים במדינה שלנו. וכל אחד יכול להגיע למצב הזה. והעקרונות מתקפלים אל מול המציאות. ומפה אנחנו חרדים. אז בואו נאחל לכולנו שבאירופה ימצאו לנו כרגע פתרון בוועידה, ועם ישראל יקבל את השבויים, ויצליח גם בכל מטרותיו. תודה רבה.

עופרי ביבס:

אני עופרי ביבס. אני אחות של ירדן ביבס וגיסתה של שירי, ודודה של אריאל וכפיר. שני הילדים האחרונים שעוד נשארו בעזה. אחרי מלחמת העולם השנייה, אחרי השואה, אמרנו לא עוד. אחרי ה-7 באוקטובר, אמרנו לא עוד. אני אומרת היום: לא עוד, די. כמה עוד נחכה שהמשפחות שלנו יחזרו? מה שקרה אתמול זה, מבחינתי, אומר לי, אחרי שהיה לי איזשהו שביב של התחלה של תקווה אחרי הוועדה שהתרחשה אתמול בצרפת, שביב של תקווה שמהו אולי הולך לזוז והם הולכים לחזור אלינו הביתה ואני אפסיק להסתובב עם פוסטרים ועם תמונות של בני המשפחה שלי, ואולי אני אזכה לראות אותם שוב - אחרי שהייתה טיפה של אופטימיות, אז התעוררתי לבוקר שהרגשה היא שפשוט ויתרו.

ורוקדים על הדם שלהם. פשוט רוקדים על הדם שלהם. ויתרו עליהם. כי עכשיו מתעסקים בלהתיישב בכזה. כי עכשיו לא מתעסקים באיך לקדם את ההסכם שיחזיר אותם הביתה. בזמן שהם נמקים שם. אני הייתי צריכה לראות שבוע שעבר סרטון של איפה אח שלי מוחזק כבר 115 ימים - בתא כלא, בחושך, לבד. אחרי שהגיעו וסיפרו לו שכל המשפחה שלו מתה. ואתם עסוקים באיך להתיישב בעזה כי עכשיו זה הזמן. לא. זה לא הזמן. הזמן זה להגיד לא עוד, הזמן זה להגיד די, והזמן זה להביא עסקה שתחזיר אותם הביתה.

כמה פעמים עוד נצטרך להגיע לפה כדי להגיד את זה? ואני לא רוצה לשמוע שיש עוד דברים חוץ ממשא ומתן וחוץ מעסקה שיביאו אותם, כי מבחינתי זה לא נכון. כי אני מחכה כבר 115 יום. ואני לא יודעת אם אני בכלל אראה את שירי ואת הילדים שוב, אבל אח שלי, אני יודעת שהוא חי. ואני רוצה שהוא יחזור. ואם הוא לא יחזור, אז באמת שאין שום, אם הוא לא יחזור ושירי לא תחזור ואריאל וכפיר לא יחזרו, וכל ה-132 חטופים חוץ מהם לא יחזרו - אז אין שום זכות קיום למדינה שלנו. ואין שום זכות קיום לממשלה הזאת.

במה אתם מתעסקים? באמת, במה אתם מתעסקים? פשוט קמנו היום בבוקר ובאמת כל מה שהתחשק לי לעשות זה לבכות, כאילו לא מספיק בכינו בארבעת החודשים האחרונים האלה. הבת שלי כבר אמרה לי שאריאל כנראה מת. הבת שלי, בת 4, אמרה לי "לא מוצאים אותם אז כנראה הוא מת". אבל, יודעים איפה הם. יודעים טוב מאוד איפה הם רק שלא מחזירים אותם. אז בואו אתם, תסתכלו לבת שלי בת ה-4 בעיניים, ותגידו לה שאתם יודעים איפה הם אבל יש דברים יותר חשובים מלהחזיר אותם. בסדר? אתם יכולים לבוא אליו הביתה ולהגיד לה את זה, כי אני כבר לא יודעת איך לענות לה. כשהיא אומרת לי שהיא מתגעגעת לבן-דוד שלה בן 4, כשהיא מחכה שהוא יבוא, וכותבת לו מכתבים.

מירב לשם גונן:

בוקר טוב. אני מירב לשם גונן, ואני אמא של רומי גונן. בת 23, חטופה בעזה כבר 115 יום. מוחזקת בידיים של חמאס. כולנו ראינו את הסרטונים מה-7 באוקטובר. בעצם, אולי אני לא. אני מעדיפה שלא לראות כדי לא לחשוב על החלק הזה של החטיפה. הייתה לי הרגשה אתמול בערב שלא למדנו כלום. הרי, הגענו ל-7 באוקטובר בגלל הזחיות, בגלל השאננות. אתמול בערב הייתה לי הרגשה שלא למדנו כלום. מאוד יכול להיות שחלק מהפתרון, אולי, כשנדבר עליו, הוא דרך של איך נתייחס למי שגר כרגע בעזה. אבל, הוא גר כרגע בעזה.

הדיאלוגים על טרנספר, ולקרוא לוועדה טרנספר, אותי צמררו. לא רק שזו זחיות לדבר על זה כרגע, מאחר ואפילו את היישובים שלנו בדרום ובצפון, אני תושבת הצפון, עוד לא השכלנו להבטיח ולבטח ולגרום להם תחושת בטחון כדי שהם יוכלו לחזור ולגור שם. אלא, אנחנו כבר מדברים על שטחים חדשים שעוד אנחנו אפילו לא יודעים מה נעשה איתם. שתיים, טרנספר מקושר פה עם התייחסות אתנית דתית לקבוצה מסוימת. לא על זה מדברת אנטישמיות? זאת אומרת, אנחנו רוצים להיות יותר טובים על ידי זה שלא יתייחסו לאנטישמיות אבל מוכנים לעשות משהו דומה לעם אחר?

בואו רגע נעשה בזה סדר. בואו נבין מה נכון, מה סדר העדיפויות ואיך אנחנו מתייחסים באמת לעולם, ולא רק מה שאנחנו רוצים שתייחסו אלינו. יש פה תמיד פועל יוצא אחד לשני. אז בבוקר הזה, שבאמת אנחנו נמצאים על איזשהו קצה קצהו בתחושה שלנו, של איזשהו צוק מאוד גבוה ומאוד עדין, של אולי באמת יהיה הסכם שבו אפשר יהיה להחזיר

את האנשים, את האהובים שלנו, עדיין בחיים. את הבת שלי, בת ה-23, המקסימה, הנפלאה, החייכנית, הצחקנית, המצחיקה. אז אתמול עושים את הוועדה הזאת?

בואו רגע ננשום. בואו נזכור שאנחנו חווינו פעמיים שואה, לא פעם אחת. פעמיים. פעם אחת השואה הזאת הייתה בתוך המדינה שלנו. בואו רגע נזכור את זה ונוודא שקודם כול אנחנו יודעים לשמור על האזרחים שלנו, שעל לא עוול בכפם נלקחו מחוץ לגבולות ישראל. בואו נוודא שאנחנו יודעים לאבטח את היישובים שלנו, ובואו נוודא שאנחנו יודעים להתנהג לעולם כמו שאנחנו רוצים שיתנהגו אלינו. אני מאוד מודה על הוועדה הזאת. אני חושבת שהיא אחת החשובות ביותר בתקופה הזאת.

אני מאוד מודה על הזכות הזאת, תודה רבה, אדוני השר, לאפשר לנו לדבר ראשונים. נתת את זה למרות שזה לא היה מסדר היום. אנחנו מאוד מעריכים את זה. אני רוצה שבתוך הוועדה הזאת אנחנו נשקול טוב-טוב למה אנחנו מתכוונים כשאנחנו מדברים על אנטישמיות. איך אנחנו מתייחסים לאנשים אחרים ואיך אנחנו רוצים שיתייחסו אלינו. תודה רבה.

היו"ר עודד פורר:

תודה.

אסתר בוכשטב:

תודה. אני אסתר בוכשטב, אמא של יגב. הסיפור שלנו כבר מוכר. אני מגיעה כל שבוע לוועדות. משבוע לשבוע. אני נמצאת פה כדי להזכיר לכולם שיש עוד 136 חטופים שעדיין נמצאים בעזה. חלקם, לצערנו, כבר לא איתנו, כבר לא בחיים. אבל יש שם עוד חטופים שהם חיים, הם נמקים, הם במצב קשה. אבל, לצערי הרב, הכאב והמאבק של המשפחות הוא כנראה לא בסדר היום של חלק מנבחרי הציבור. מה שראינו אתמול, ואני ראיתי את זה עוד אתמול, ואין לי מילים להסביר את הכאב ואת, לא יודעת אפילו איך להסביר את זה - הזחיחות שהחזרה לגוש קטיף זה עכשיו הניצחון.

אני, תושבת קיבוץ נירים, הייתי בשטח כבוש לאורך כל השבת של ה-7 באוקטובר. המדינה לא הצליחה להגן עליי. עליי. הבן שלי נחטף, הוא ועוד חברים. עוד אנשים מקיבוצים אחרים. הרבה מאוד. זה במספרים שלא יאמנו. אני לא מבינה איך המדינה היום נותנת לזה יד, לחגיגות האלה. אין לי מילים היום לדבר. אני בדרך כלל יודעת לדבר. היום אני לא מצליחה להסביר את עצמי. אני לא מצליחה להסביר את הכאב שלנו. את הכאב שלי. אני שומעת את מה שדיברו פה לפני, אני רואה פה את התמונה של שירי עם הילדים שלה. שירי הייתה תלמידה שלי, בחורה מקסימה. אין לי מילים להגיד.

איפה המדינה נמצא היום? אם זה מה שחשוב היום, איזה אסטרטגיה זה נותן לנו להחזיר את החטופים? לאיזו עסקה אנחנו יכולים ללכת כשאנחנו מדברים על גוש קטיף היום? איפה? איפה נשכח הסיפור של גוש קטיף? אני חיה בעוטף הרבה מאוד שנים. התלמידים שלי, מבתי הספר החילוניים, היו מגיעים אליי, לגנים שלנו. אנחנו זוכרים מה היה שם. זה לא היה דבש.

היו"ר עודד פורר:

תודה.

אליה אביטבול:

בוקר טוב לכולם. באמת תודה רבה לכם, לממשלה, שאתם פועלים המון. ובמיוחד זה מתבטא גם פה, בזמן הדיבור של המשפחות. אני הגיס של איתן. אשתי, אחותי, ארבעה וחצי חודשים בבית. יש לי ילד בן 4 חודשים. תחשבו מה זו התמודדות של אישה עם ילד קטן בן 4 חודשים, שפשוט רוצה אמא נורמלית, שהיא בשבילו ולמענו. ומה שקורה בסוף זה שהיא חיה עם ההתמודדות הזאת כל יום. כל יום היא חיה עם ההתמודדות של "איפה אח שלי?". ואנחנו לא באים בטענות אליכם, הממשלה. אני אומר באמת. כל הסיוע ההומניטרי וכל, למה אנחנו לא יוצאים לארצות הברית?

צריך לדבר אליהם, להסביר להם, איך יכול להיות שאחרי ה-7 באוקטובר אנחנו עוד מביאים להם סיוע הומניטרי? מה? איפה הראש? גם לאיפה זה מגיע ומה קורה אחרי זה עם הסיוע. מה, אנחנו רוצים להעצים יותר את החמאס? בחייאת ראבק, חלאס. אי אפשר להתנהל ככה. צריך להציב עובדות לארצות הברית. צריך להראות להם שאי אפשר, אין דבר כזה יותר שתי מדינות לשני עמים. לא יכול להיות. אני אחיה עם הרוצח שלי דלת ליד דלת? אין סיכוי. דבר כזה לא יכול לקרות.

באמת, הקשיים היום-יומיים, אנחנו מתגעגעים לאיתן המון. והלוואי שהוא היה כאן ועכשיו, כמו שמטה המשפחות, אחים שלנו, רוצים גם הם. באמת אנחנו חושבים שעיקר הנקודה פה זה שכמובן הממשלה צריכה להעביר, לפי דעתי, צריכה להעביר את הביקורת, צריכה להראות את הנתונים. צריכה להראות שאין סיכוי שתהיה עוד אופציה של שתי מדינות לשני עמים. אין סיכוי שאפשר להעביר 250 משאיות סיוע הומניטרי לרצועה. תודה.

הי"ר עודד פורר:

תודה רבה. בבקשה, אחרונת הדוברים.

מירב סבירסקי:

שלום, אני מירב סבירסקי, הבת של אורית ורפי שנרצחו בבארי ב-7 באוקטובר, אחות של איתי סבירסקי, שנחטף מהבית של אמא שלי ב-7 באוקטובר, ונרצח לפני שבועיים על ידי החמאס. אבל, אני אספר לכם איך איתי נרצח. איתי נורה על ידי החמאס, על ידי השובה שלו - או השומר, איך שנקרא לו - דקות ספורות או רגעים ספורים אחרי שהייתה הפצצה קרובה אליהם.

מה שאני אומרת זה נתונים שקיבלתי מהצבא, זה לא משהו שאני ממצאיה. שבוע אחרי שבוע אנחנו באים, אני באה הנה ואומרת שהלחץ הצבאי מסכן את החטופים. ואיתי הוא הוכחה אחד לאחד של כל מה שאמרנו שיקרה. איתי נורה בגלל שהייתה הפצצה קרובה אליו, והשובה שלו נלחץ, ומסיבה זו או אחרת ירה בו והמשיך הלאה עם החטופה השנייה שהוא היה איתה.

אני פה היום עם כל הכאב, ואני פה היום בגלל שפה כנסת ישראל, יושבים נציגי הציבור. נציגי הציבור שנבחרו על ידי הציבור ואחראיים לציבור. ואחראיים לאזרחי ישראל, בחייהם ובמותם. אזרחים שחלקם חטופים עכשיו בעזה. ואפשר היה להציל אותם. אפשר להציל אותם. ובעוד שמתקיים משא ומתן לכיוון של עסקה שאנחנו כולנו מקווים שתקרה, שלצערי את איתי לא תחזיר לי בחיים, אבל אולי לאנשים אחרים יחזירו את החטופים שלהם בחיים.

בעוד שמתרחש משא ומתן בפריז, ואנחנו שומעים עליו וכולנו נאחזים בתקווה - אתמול מתקיים אירוע שפשוט תוקע אצבע בעין למשפחות. ויכול להיות שמסכל את המאמצים. למה הוא קרה? אולי כי לאף אחד לא אכפת. אולי כי לאנשים פה לא אכפת. בין אם הם היו אתמול בכנס הזה, ובין אם הם לא התנגדו אליו אתמול. ואני חשבתי שמה שיש לי להגיד הוא חזק, שהוא ישפיע על מישהו. אבל כבר ממזמן נראה שוויתרו. ויתרו על המשפחות, ויתרו על החטופים, ויתרו עלינו.

והלוואי, תסתכלו לי בעיניים, הלוואי ולא תהיה כאן אף משפחה במצב שבו אני נמצאת - שוויתרו עליי פעמיים, ותכף כבר שלוש. התחושה היא תחושה נוראית. נוראית. כי היה אפשר להציל את איתי. היה אפשר להגיע לעסקה. ואפשר יהיה להגיע לעסקה. ואם היא כוללת מחירים כואבים, תשלמו את המחיר. כי אין שום מחיר, לא לחיים שלהם, ואני אגיד את זה - גם לא לתחושה שבה אני נמצאת כרגע.

הי"ר עודד פורר:

תודה על הדברים של כולכם. נתנו לדוברים, לכל מי שביקש.

חיים אור:

סליחה, מכובדי, בבקשה, פשוט לא הכניסו אותי פנימה. אני האח התאום של ירון אור.

היו"ר עודד פורר:

רק אבקש בקצרה.

חיים אור:

אני דוד של אבינתן, אח תאום של ירון אור. אני רוצה להגיד דבר אחד קצר. החמאס רצה שאנחנו נהיה בני ערובה, שמדינת ישראל תהיה בת ערובה. לא רק האחין שלי, אבינתן, יהיה בן ערובה, אלא כולנו נהיה בני ערובה בידיים שלהם. ולכן הוא מחזיק את החטופים.

מה שאני מבקש ממדינת ישראל ומכם כנציגים של כל הכנסת הזאת, לדאוג לכך שאנחנו לא נהיה בני ערובה בידי החמאס. זה אומר שאנחנו צריכים ללכת בכוח הכי חזק שלנו כדי להביס אותם, כדי שהם יגיעו לכך שהעסקה תהיה רק מעמדת כוח מלאה, באופן שהם יהיו על הברכיים. אם זה לא יהיה אנחנו נמשיך להיות בני ערובה. וזו הבקשה שהאח שלי, ירון, ודיצה, ביקשו שאני אגיד במפגש הזה.

היו"ר עודד פורר:

תודה רבה. אני מודה לכל בני המשפחות על הדברים הקשים שנאמרו כאן.

רק לפני שאתן את רשות הדיבור לשר, אגיד דבר אחד שחשוב לי לומר. מדינת ישראל, ועם ישראל, לא יותר ולא מיותר ולא יותר על אף אחת ואף אחד מהשבויים והנעדרים שלנו. גם בשעה הזו חיילי וחיילות צה"ל מסכנים את חייהם בניסיון להביא הביתה את החטופות והחטופים. וגם בתוך הוויכוח שיש בינינו על איך נכון להחזיר אותם, נזכור שזאת מטרה עליונה של כולנו, וכולנו מחויבים לה.

אדוני השר, בבקשה.

[היו"ר דן אילוז]

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה. אני מבקש להודות למשפחות החטופים ששיתפו אותנו, ושמעלים את הסוגייה על סדר היום. עשו את זה באיפוק למרות שאני בטוח שהלב מתפוצץ. אנחנו מכאן פותחים את הכנס שלנו. אני בפתח דברי מבקש להודות לאנשים שעבדו שעות על גבי שעות כדי להפיק את הדוח הזה. לעמית אפרתי ולרחלי. משרד התפוצות, ההסתדרות הציונית, הסוכנות היהודית. הייתה פה לראשונה עבודה משותפת, משולבת.

הדוח הזה נכתב יחד. במקום שכל ארגון יפיק דוח אמרנו בואו נאחד כוחות, נייצר דוח משותף לכל הארגונים שעוסקים בסוגייה הזו. ונדבר שפה אחת, דברים אחדים. הגם שיש חילוקי דעות, אי הסכמות. וככה משחזים ומלטשים ומגיעים לעמדה שהיא בקונצנזוס של המוסדות הלאומיים, של משרד התפוצות. זה שם אותנו במקום הרבה-הרבה יותר פשוט והרבה יותר מדויק. אז זו רגע הערה בהיבט המתודולוגי על איך שהדוח הזה נבנה.

צריך לבוא ולומר שהשנה הזאת לא דומה לקודמותיה. זה לא עוד דוח אנטישמיות. זה לא עוד איזה דיון כזה שנעשה, איזה ריטואל של מידי שנה. צריך לפתוח ולומר שהמצב היום של שנאת ישראל בעולם הוא החמור ביותר מאז שנות ה-30, נקודה. יהודים בכל רחבי העולם, וכשאני אומר כל רחבי העולם זה כל רחבי המערב; זה צרפת, זה לוס אנג'לס, זה ניו יורק, זה לונדון. בבירות המערב היהודים היום מרגישים לא בטוחים.

רק בשבוע שעבר כמה חבר'ה נמצאים ברכבת תחתית מדברים בעברית ומוכים. מפגין שעומד עם דגל ישראל ונרצח, רק בגלל שהניף בשקט דגל ישראל. אלה סוג האירועים שראינו במלחמה האחרונה. ומה שאני אעשה עכשיו זה להציג בקצרה את הדוח ולהתייחס במילה להמלצות שלנו כמשרד. ואז אני אבקש, כמה שיותר בתמציתיות,

שכל אחד ייתן את ההתייחסות שלו. גם אני מבטיח להיות מאוד-מאוד קצר. יש לנו את המצגת? אנחנו ננצל את הזמן, עמית הגיע מחדר הלידה. בתוך השאלו יש גם שמחה. אז מזל טוב, עמית.

אני מקווה שיש לכם את המצגת המלווה. השקף הפותח הוא בעצם עשרת האירועים החמורים ביותר השנה. אז התחלנו עם רצח הפרופסור בלוס אנג'לס, פול קסלר. האירוע השני בתוניס; שני יהודים שנרצחים. בפתח המלחמה באלכסנדריה; שלושה תיירים שנרצחים. ובמקום הרביעי יש לנו את האירוע בהרווארד. לכאורה, האירוע בהרווארד הוא לא מן המניין, הרי אף אחד לא נרצח בקמפוס. ומה בסך הכול היה בשימוע הזה? אבל, בעיני, זה אחד האירועים האנטישמיים החמורים בעשורים האחרונים.

אנחנו ראינו שלושה מראשי המוסדות היוקרתיים ביותר במערב. זה הרבה יותר רחב מארצות הברית; פן, MIT, הרווארד - ספינת הדגל, אולי, של הקמפוסים בארצות הברית. שפשוט לא היו מסוגלות לומר בצורה חדה, ברורה, שהן מגנות ומוקיעות את הקריאות לרצח העם היהודי. והאם זה מהווה הפרה של תקנות המוסד? זה תלוי בקונטקסט. והאמירה הזאת, "תלוי בקונטקסט", תלווה אותנו עוד עשורים קדימה כסמל לקריסה, פשוט קריסה, התמוטטות מוסרית.

התייחס לזה אתמול הנשיא, על עידן הפוסט-אמת. לא פה המקום להאריך איך הגענו לזה. לא פה המקום להאריך בדברים האלה. אבל, בעיני, אחת הסכנות החמורות ביותר משתקפת דווקא בשימוע הזה, שהוא הרבה יותר מטריד מתקרית אלימה כאן או שם. כי פה יש הכשר רעיוני, הכשר רעיוני לשלילת זכות קיומה של מדינת ישראל. זה לב האירוע, זה לב השימוע. ואגב, הייתה עוד שאלה ששאלו אותן - האם יש לעם היהודי זכות למדינה משלו, האם יש זכות למדינה יהודית. הן אמרו שלישאל יש זכות להתקיים, אבל הן לא הסכימו לומר כמדינה יהודית. זה גם היה בשימוע. לכן אני מתעכב רגע על זה.

יש פה אירועים נוספים. אני לא אכנס לכל האירועים. אנחנו הולכים למגמות המרכזיות. המגמות המרכזיות, אנחנו רואים בעצם עלייה מאוד-מאוד חדה בתכנים אנטישמיים - 1,200%. אנחנו מדברים על 1,200% עלייה בתוכן אנטישמי עם מאפיינים שהם מאפיינים אלימים. אנחנו רואים, וזה דבר מאוד-מאוד חשוב, אם תשימו לב, ברשתות החברתיות, אחד הנתונים המעניינים זה העיגול הזה מצד ימין למטה, שמראה לנו שיח אנטישמי לפי פלטפורמות שונות.

בעצם, מה שאנחנו רואים פה, ברשת X כמעט ואין מגבלה על התוכן שבעצם ניתן לשים שם. מה שמייצר שם בעצם קהל נרחב גם לעמדות אנטישמיות. בולט במיוחד החשבון של ג'קסון הינקל. באמת אחד האנשים מחוללי האנטישמיות היותר מופרעים שצפינו בהם. מנגד, צריך לשים לב שבעוד שב-X האלגוריתם הוא לא משחק, הוא לא מתעדף צד כזה או אחר, זה פשוט עניין של מספרים - בטיקטוק יש הטיה. זאת אומרת, הם מקדמים את התכנים שהם תכנים פרו-פלסטיניים, מדכאים תכנים פרו-ישראליים. ויש 17% גידול בסיכוי שאדם שמשתמש לפחות 30 דקות בטיקטוק יחזיק בדעות אנטישמיות.

כולנו יודעים שמי שמשתמש בטיקטוק זה בעיקר בני נוער. וכל מי שקורה סקרים רואה שיש הבדל תהומי בין דעת הקהל הכללית, לצורך העניין, בארצות הברית, לבין מה שקורה כשאתה יורד מתחת לגיל 25 - 18 עד 25 - שם אנחנו בבעיה שהיא בעיה חמורה מאין כמותה. אני עובר הלאה. אני לא מתייחס לכל נתון ונתון, הבטחתי להיות מאוד-מאוד קצר. הכול לפניכם, אתם יכולים לפתוח ולקרוא. הדוח הוא מאוד מוגש ומאוד ויזואלי.

אני רוצה להיכנס דווקא לנושא של הזירה הפלסטינית. בסוף, צריך לשאול את עצמנו מאיפה זה נובע, מה מקור ההזנה של השיח, של שיח השנאה. מה מקור ההזנה של האנטישמיות בעולם. ב-ADL היה מחקר, לא מחקר מהיום, הוא מחקר ישן, אבל הוא אחד המחקרים החשובים שנעשו, שבחן באיזו ישות מדינית בגלובוס יש את העמדות הגבוהות ביותר של אנטישמיות. הסקר הצביע על 93% של עמדות אנטישמיות ברשות הפלסטינית. ואגב, זה בשונה ממה שהיה בשטחי יהודה ושומרון טרום הרשות הפלסטינית.

הייתה תפיסה שאם נביא לכאן את אש"ף - הנמר ישנה את חברבורותיו ואולי גם הוא יצטרף אלינו לכיכר לשיר שיר לשלום. זה לא קרה. וזה הפך בעצם למעוז האנטישמיות העולמי. כאשר אנחנו אומרים מעוז האנטישמיות העולמי זה ממש מהראש ולמטה. טרום אירועי ה-7 באוקטובר התבטאות מאוד-מאוד חריגה של אבו-מאזן שאומר "היטלר לא

השמיד את היהודים בשל דתם אלא בשל תפקידם החברתי ועיסוקם בכספים בריבית". זה נאמר השנה.

זו אחת ההתבטאויות האנטישמיות החמורות ביותר בשנה החולפת. והיא מגיעה לא מהקצוות, וזה לא מהחמאס - זה ראש הרשות הפלסטינית, שגם אמר על אדמת גרמניה, בפני הקנצלר, שישראל ביצעה 50 שואות. זאת אומרת, זה גם מוטיבים אנטישמיים שהם ממש אנטישמיות עם עלילות דם שקודמות לתורת הגזע, וגם הכחשת שואה.

כמובן שכל מה שקשור לעידוד, הסתה לרצח יהודים, מוחמד אשתייה, ראש הממשלה, על רוצחי משפחת די, תהילה ונצח לשאהידים - אפס גינוי. להיפך - ג'יבריל רג'וב, מה שקרה ב-7 באוקטובר. אירוע חסר תקדים, מלא באפוסים ומעשי גבורה, שמנהל העם הפלסטיני - זה ג'יבריל רג'וב. אונר"א, שמקדמת דה-לגיטימציה ודמוניזציה בתוך מוסדות החינוך. ולא פחות חשוב, כולנו ראינו את ה-ICG ואת דרום אפריקה שעומדת שם, אבל לא כולם שמו לב מי עומד בשורה השנייה, מאחורי המשלחת הדרום-אפריקאית, וזה ארגון אל-חק.

הארגון מבלה בדרום אפריקה כבר כמה חודשים. שוואן ג'ברים, שבעצם, הם הגורמים, ארגונים פרו-פלסטיניים. אגב, ארגון אל-חק עצמו הוגדר על בני גנץ כארגון טרור. הארגון הזה הוא אחד הארגונים שהם המחוללים של התביעה בהאג ושל תביעות נוספות. וצריך להבין שזה דבר שהוא מאוד-מאוד מרכזי.

אנחנו רואים פה סקירה שעוסקת על רקע ה-7 באוקטובר, מלחמת 'חרבות ברזל', את הגידולים; אנחנו רואים 1,000% בצרפת, 800% בקנדה. בקנדה היה מקרה של ירי על בתי ספר יהודיים. התחושה שם, היו לנו שיחות עם אנשי הקהילה בקנדה, תחושות קשות מאוד. זה התיכון של דן אילוז. ארצות הברית, ארץ החופש, כן? היא היום מעוז האנטישמיות העולמי. רוב האנטישמיות זה בארצות הברית. 45% מהמקרים, עם נתונים מחרידים בכל מה שקשור, לא יודע מה קרה שם - מתקפת סייבר או משהו כזה.

על הקמפוסים דיברתי, ודיברתי על החומרה של השימוע שנעשה בקונגרס, שבעצם מהווה הסכמה שבשתיקה לשלילת הלגיטימיות של המדינה היהודית. נתונים על הקמפוסים; 33.3% מהסטודנטים נאלצים להסתיר את זהותם היהודית בקמפוס, 700% עלייה במספר תקריות אנטישמיות בקמפוסים. ועוד כאלה וכאלה. סוגייה שעלתה, נמצאים איתנו נציגי ISGAP פה? בזום. חשוב מאוד. אחד המחקרים החשובים זה בעצם גם כשאנחנו שואלים מאיפה זה נובע, מי דוחף את זה.

אז דיברתי קודם על הרשות הפלסטינית, והאחות התאומה שלה מבחינת הפצת אנטישמיות בעולם זה קטאר. המטווחת שלנו, כן? תסלחו לי על הציניות. ערוץ אל-ג'זירה הוא אחד ממחוללי האנטישמיות הראשיים בעולם הערבי, שחותר כל הזמן לסכל הסכמי שלום, לסכל נורמליזציה, לקדם תעמולה ג'יהאדיסטית אנטישמית, ובצורה מאוד-מאוד מתוחכמת. קטאר בעצם משקיעה סכומי עתק במוסדות האקדמיים בארצות הברית ובעצם משפיעה בצורה עמוקה מאוד, ועל כך יורחב בהמשך, על התכנים שם.

כתוצאה מכל הדברים האלה דעת הקהל בארצות הברית משתנה. פחות מ-50% סבורים שהמאבק של ישראל במסגרת הלחימה מוצדק. 2 מתוך 5 תומכים בישראל על רקע המלחמה - שזה לא מספיק. לראשונה אנחנו רואים שבמפלגה הדמוקרטית, הבוחרים הדמוקרטיים מרגישים יותר סימפתיה לפלסטינים מאשר לישראלים. מי שעוקב אחר המפלגה, מי שעוקב אחרי הדור הצעיר, זה לא מפתיע אותו. וכמובן, הדור הצעיר, הנתונים פה מדברים בעד עצמם. אני מדלג, ברשותכם, על הנושא של IHRA והגדרות IHRA כיוון שהיריעה קצרה ואיבדנו, לא איבדנו אבל השקענו שעה בנושא אחר.

נמשיך. ארגוני זכויות אדם. דיברתי קודם על אל-חק, אבל לצד אל-חק, שהוא ארגון זכויות אדם פלסטיני, נמצאים איתנו פה מומחים לתחום הזה, יש שורה של ארגונים, בראשם HRW. יחד איתם אמנסטי אינטרנשיונל. הארגונים האלה היום הם ראש החץ של המאבק בלגיטימיות של רעיון המדינה היהודית. וצריך להבין שמה שהתחיל בשנת 1975, אז עמד שגריר ישראל באו"ם, חיים הרצוג, וענה לטענות בדבר הניסיון לזהות את הציונות עם גזענות וקרא בדרמטיות את הנאום, ואמר על מוסד האו"ם, "המוסד הזה שהוקם כברית אנטי-נאצית הפך להיות למעוז האנטישמיות העולמי והיטלר עצמו היה מרגיש כאן בבית אם הוא היה נוכח בדיונים". זה בדיוק דבריו של חיים הרצוג.

והדבר הזה, אנחנו רואים אותו היום מגיע לשיא. המצב חמור לאין ערוך מבשנת 1965, כאשר גם האו"ם בפני עצמו, גם אונר"א וגם אותם ארגונים שהם ארגוני זכויות אדם, שותפים בעצם לעליהם הזה על מדינת ישראל. ולסיכום, ההמלצות המרכזיות שלנו, בשורה אחת - מדינת ישראל חייבת לעבור ממגננה למתקפה. אי אפשר לנצח את המשחק הזה בלי לעלות להתקפה עם איזה משחק בונקר, כפי שזה מאפיין את המדינה לאורך הרבה מאוד זמן. צריך להגיש תביעות נגדיות נגד פשעי מלחמה של חמאס, נגד פשעי מלחמה של איראן.

צריך לחשוף את האינדוקטרינציה האנטישמית במוסדות אונר"א. אגב, אני חושב שמה שאנחנו רואים עכשיו, המבול הזה של מדינות שמושכות את הכספים שלהן זה עבודה של הרבה מאוד ארגונים, שחלקם נמצאים פה. זה לא בא משמיים, זה חלק ממלחמה, זה חלק ממאבק. חשיפת המנגנון של "פייפורס". הרשות הפלסטינית היא בדיוק כמו אונר"א. היא בדיוק כמו אונר"א - מחנכת לטרור, משלמת לטרור. הלחץ הזה חייב להימשך, וזה בעצם צריך להיות המפתח. יש פה שורה של המלצות שכתבנו בצורה מאוד-מאוד מפורטת. יש שורה של פעולות שנעשות.

אני חושב שהדיון הזה נועד בעיקר לאפשר לשותפים השונים להשמיע את דעתם, לכן אני עוצר כאן, ומעביר אליך את המושכות, ידידי, דן, בבקשה.

היו"ר דן אילוז:

קודם כול תודה רבה, כבוד השר. אני אמרתי בחצי קריצה, אבל זה נושא רציני מאוד, שאחד מבתי הספר שירו עליו בקנדה היה בית ספר שאני למדתי בו.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

איזה בית ספר?

היו"ר דן אילוז:

תלמוד תורה.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

אי אפשר לפספס, מה שנקרא.

היו"ר דן אילוז:

כן. במשך שנים, כששאלו אותי למה באתי לארץ, "אין אנטישמיות בקנדה" - ככה אמרו לי במשך שנים. אמרתי להם "נכון, אין אנטישמיות בקנדה. אני לא ברחתי מאנטישמיות, רצתי לקראת ציונות. רצתי למדינת ישראל". לצערי, כשאני מדבר עם המשפחה שלי עכשיו בקנדה אני יודע שהמצב השתנה. מה שקורה בקנדה קורה בכל העולם, כמו שראינו עכשיו. ולכן, הדיון הזה היום הוא מאוד-מאוד חשוב. כי מדינת ישראל בסוף לא קמה רק כדי להיות מדינת הלאום של הישראלים, אלא כדי להיות מדינת הלאום של העם היהודי. וזה כולל גם כן את אחינו בתפוצות. אז תודה רבה על הדיון הזה.

אני מציע שסדר הדוברים יהיה חבר כנסת אחד וגורם מקצועי אחד, וככה אנחנו נעבור. חברת הכנסת צגה מלקו.

צגה מלקו (הליכוד):

קודם כול, כבוד השר וחברי הכנסת ומכובדי, אני מאוד מברכת על הדיון הזה. ואני, כשמדובר על אנטישמיות זה מחזיר אותי לאתיופיה. אני עליתי בגיל 16. וכל אחד חושב שגם באתיופיה לא הייתה אנטישמיות. האנטישמיות היא בכל מקום. אני זוכרת את עצמי בתור ילדה גם בבית ספר, ביסודי, בתיכון, בבית הספר שלי, למרות שצבע העור שלנו הוא אותו דבר כמו שאר האתיופים, אבל האנטישמיות הייתה. תמיד אני זוכרת אותה. אפילו בספר

שפרסמתי לפני שבע שנים כתבתי על זה, על איך האנטישמיות הייתה בבית הספר, איך הלכנו, איך הסתכלו עלינו.

היו מאמינים שליהודים יש עין הרע. אם מישהו לא מרגיש טוב, אם מישהו חולה - זה בגלל עין הרע של היהודים. זו הייתה ממש עין הרע, והאמינו בזה, באנטישמיות. לכן, היום, אני ראיתי את הסקירה. חוץ מדרום אפריקה אני רוצה להתייחס גם על מדינות אפריקה אחרות. היום, אפריקה היא יבשת שהאוכלוסייה גדלה בקצב מסחרר. אוכלוסייה מאוד-מאוד צעירה. 70% מהאוכלוסייה מתחת לגיל 30. מאז 7 באוקטובר אנחנו, יוצאי אתיופיה, פה נלחמים ברשתות במה שקורה באתיופיה. גם האתיופים שנמצאים בכל העולם.

זה דבר שלא ידענו אותו גם, במיוחד היום, יש הרבה אתיופים שנמצאים במדינות ערב. ההתקפה כלפינו ברשתות חברתיות זה לא יאומן. פשוט קשה מאוד לתאר את זה. למרות שאני זוכרת בילדותי, אבל היום הפכו את זה למלחמה. מלחמת דת. באמת, ככה זה נתפס. לא רק באתיופיה - בכמה מדינות באפריקה. לכן, אדוני השר, כבוד השר, וגם שאר מכובדיי, גם את זה לא להזניח. היבשת הזאת גם, לאט-לאט מושקע כסף רב נגד היהודים. נגד מדינת היהודים. נגד מדינת ישראל. לא רק דרום אפריקה.

לכן, הייתי מתייחסת לזה, אם אפשר, גם בעתיד. לתת איזה מענה, כמו שראינו בארצות הברית, לפני עשר שנים, מי היה מאמין שבסדר הגודל הזה האנטישמיות מתפשטת. כי יש גורמים, יש מדינות, זה צוין, כמו קטאר - משקיעים הרבה מאוד כסף. לא רק באירופה או בדרום אמריקה בלבד או בארצות הברית - גם ביבשת אפריקה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. יעקב חגואל, יושב-ראש ההסתדרות הציונית העולמית.

יעקב חגואל:

תודה רבה ליושב-הראש בפועל, חבר הכנסת אילוז. כבוד השר, חברי, חברות הכנסת. חברתי לשולחן ההנהלה הציונית, רחלי ברץ, ראש המחלקה למאבק באנטישמיות בהסתדרות הציונית העולמית. ישר כוח. כמו שאמר פה השר, זו פעם ראשונה שיש פה דוח אחד. עד היום היו כמה דוחות. ואני שמח על ההובלה שלך ביחד עם המשרד ועם הסוכנות היהודית. ישר כוח. צריך לעשות דברים ביחד, לא רק דוחות. נמצאים פה גם חברי ההנהלה הציונית; דוד ברנשטיין, הגברת אולגה דויטש.

תראו, חברים, אנחנו נמצאים על קו תפר מאוד דק, שצורך מאיתנו שינוי תפיסה. שינוי תפיסה משמעותי בתאריך החשוב הזה. הנקודה הקריטית ביותר שעם ישראל חווה מאז השמיד הצורך הנאצי ושותפיו שלישי מבני עמנו. המלחמה הזאת, שהוכרזה נגדנו, דרך אגב, נגד כולנו. לא רק נגד מדינת ישראל - נגד העם היהודי כולו. מי שלא הבין, ב-7 באוקטובר החלה מלחמה נגד העם היהודי. ראינו את זה כאן פיזית באותה שבת, אבל חשנו את זה ברשתות החברתיות בלחיצת "send" (שלח/פרסם) מתוזמנת, לא מקרית.

חלק מהמאבק, חלק מהמלחמה. ומאז אותה לחיצת "send" אנחנו כואבים ורואים ודואגים למה שקורה לאחינו בתפוצות. מה שקורה לאחינו בתפוצות, כמו שאמר פה השר, לא התחיל ב-7 באוקטובר, אבל בהחלט התגבר ב-7 באוקטובר. אנחנו נמצאים בעשור שכל שנה ישנם יותר אירועים אלימים מהשנה שקדמה לה. אבל, ב-7 באוקטובר נפרץ הסכר. נפרץ הסכר. והבעיה היא לא רק בעיה של העם היהודי, היא בעיה של העולם כולו. אחריות על הבטחון של היהודים שלא גרים בישראל בשלב הזה של החיים היא אחריות של אותן ממשלות ריבוניות, לא שלנו. אסור שנאמר שזה שלנו, אסור שנשלה שזה שלנו.

זכותם של כל יהודים לגור איפה שהם רוצים בעולם. זכותנו כישראלים לטייל איפה שאנחנו רוצים בעולם. אנחנו נמשיך לטייל, ואנשים ימשיכו לגור, אם הם ירצו בכך. אנחנו בתנועה הציונית נמשיך לנסות לשכנע אותם לבוא לכאן הביתה. זה הבית של כל היהודים. אבל, הם יחליטו. לא אף אחד יחליט בשבילם. ואנחנו צריכים להבין שאנחנו צריכים לשנות גישה. אנחנו צריכים להבין שמה שקרה ב-7 באוקטובר, אני מכיר על הדיונים שאמורים להיות או קורים כאן על שינוי גישה בתפיסה של הבטחון של ישראל, אבל השינוי של הגישה צריך להיות ברמה העולמית.

אני רוצה לספר כאן שאנחנו ב-27 בפברואר הולכים לקיים כאן בירושלים דיון של מנהיגים מכל העולם היהודי. דיון של מה הם האתגרים של העם היהודי אחרי ה-7 באוקטובר. מחליפים דיסקט. מחליפים דיסקט, נקודה. וכמו שכאן צריך לחשוב על האתגרים שלנו במדינת ישראל, צריך לחשוב על האתגרים של העם היהודי כולו. אין ישראל-תפוצות - עם אחד אנחנו. ואלה אתגרים שצריכים להעיר את העולם בכללותו. לא רק יהודים. כי האחריות על חינוך לסובלנות היא לא אחריות רק של יהודים.

החקיקה נגד אנטישמיות היא לא אחריות רק של יהודים. האכיפה של החוקים האלה, זה לא אחריות רק של יהודים. אבטחת מוסדות יהודיים ברחבי העולם זה לא אחריות של יהודים, זו אחריות של מנהיגים בעולם כולו. האחריות שעלינו היא בראש ובראשונה לחזק את הזהות היהודית שלנו. לא קל להיות יהודי היום בעולם. לא קל להישאר יהודי. לא קל שהילדים והנכדים שלך יישארו יהודים אם אתה פוחד להיות יהודי. כולנו צריכים להרים את הראש בגאווה יהודית. גם אנחנו הישראליים לא הבנו. כשאני אומר "כולנו" אני מתכוון בראש ובראשונה אליי. כולנו.

אנחנו צריכים להשפיע בזה על כולנו. אנחנו חייבים לחזק את העם הנפלא הזה שלנו. אנחנו עוברים אסון לא קל. אבל, אני אגלה לכם סוד שאנחנו יודעים כולם. העם היהודי ידע לעבור פוגרומים, ידע לעבור שואה ארוכה, וידע להרים את הראש ולהמשיך הלאה. וזה מה שאנחנו צריכים. תודה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. חברת הכנסת, פנינה תמנו שטה.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

תודה, חבר הכנסת אילוז. תחילה אני רוצה לברך גם אותך וגם את יושב-הראש הקבוע של הוועדה, חבר הכנסת עודד פורר. לברך את כל הבאים לכנס החשוב והמשמעותי הזה, ובמיוחד כשמדובר בדוח שהוא אחד. כבוד השר, אני אתיחס גם לדברים שלך, יושב-ראש ההסתדרות הציונית, מזכ"ל הסוכנות היהודית, רחלי ברץ; מנהלת המחלקה למאבק באנטישמיות. מכובדיי כולם. אמרת דבר שהוא מאוד-מאוד נכון, השר שיקלי. צריך לעבור ממגננה, מתגובתיות, למתקפה. צריך לעבור למצבים של הזדקקות בעת חירום לפעולות סדורות בעת שגרה.

צריך לעבור מאבטוח והגנה של מוסדות של הקהילות היהודיות להסברה, לגיוס ידידים של העם היהודי. כולנו מבינים, מכירים כבר, שאת הכסות האנטישמית בת דורנו, היא תחת אנטי-ישראליות. כאשר אנחנו רואים את הדוח שהצגת, אדוני השר, די ברור שמדובר במתקפה על עם ישראל. אמרת שנאת ישראל - זה יכול להיות שנאת ארץ ישראל - העם שבציון - וזה יכול להיות שנאת ישראל - הם היהודי שנמצא בתפוצות. לצד זה, אני אומרת לכם, בסופו של דבר, הדיונים בתוך עמנו, ולהמשיך להיות בתוך החוגים של העם היהודי, ובתוך עם ישראל, ועוד כנס של עם ישראל - זה חשוב. זה משמעותי, גורלנו שזור זה בזה.

אבל, זה לא מספיק. הגיע הזמן שנקים מוסד בינלאומי. בין אם זה נציבות למאבק באנטישמיות. אני יודעת שיש את הליגה נגד השמצה, ועושים עבודה נהדרת. אבל, זה לא מספיק. צריך להקים פה נציבות שהיא נגד אנטישמיות, למאבק באנטישמיות, עם נציגים מכל העולם. וכך נגלה גם שיש לנו לא מעט ידידים שיהיו מחויבים לעשות פעולות אקטיביות. וזה הולך יד ביד עם חידוד ההסברה הישראלית. דיברת על כך, השר, שצריך לעבור לכך, שאנחנו צריכים לרדוף את אויבנו, לתבוע אותם.

למשל, ארגון שורת הדין - שנים רבות עושה פעולות נהדרות. גם אנחנו כמקבלי החלטות צריכים לקחת אחריות ולדעת לשלב ידיים עם ארגונים שונים בצורה הרבה יותר משמעותית, הרבה יותר טובה, כולל בהסברה. אני רואה פה את עורך "מאקו", עומר מלכה, ההתגייסות של הנושא ההסברתי. תקשיבו, אולי כמותית אנחנו מפסידים - ברור. גם אנחנו רואים את זה בפילוח של X. הראית את הפלטפורמה הזאת שגם ציינת שאין שם התערבות מבחינת מה הם מקדמים לעומת פלטפורמות אחרות.

כמותית אנחנו מפסידים כי יש לנו כאן למעלה ממיליארד וחצי מוסלמים שמתוכם כ-25% רדיקליים. מספרית אנחנו בהפסד. אבל, מעולם עם ישראל לא הרים ידיים, כי יש לנו את האיכות. האיכות היא בידינו, ובעיקר בגלל צדקת הדרך. אני מרגישה הרבה פעמים שוויתרנו. ויתרנו בהרבה מאוד חוגים, בהרבה מאוד אוכלוסיות. למשל, דרום אפריקה. דרום אפריקה והמאבק שלה, אנחנו יודעים מה מסתתר מתחת. האנטישמיות שמסתתרת כתוצאה מאירועים היסטוריים. אבל גם הקהילה האפרו-אמריקאית בארצות הברית. זה מטריד אותי.

ואני חושבת שאנחנו, אל מול זה שיש לנו את צדקת הדרך, שאנחנו יודעים לנפץ כל טיעון של הצד הפלסטיני, כל טיעון שאומר "אפרטהייד", כל טיעון שמנסה להראות אותם כדוד ואנחנו כגוליית - אנחנו חושבת שאת זה. אנחנו צריכים להשקיע מאמץ אמיתי בלכתוב תוכנית לאומית שגם עושה את הצעד הזה ומעבירה את זה לזירה הבינלאומית, שזה לא מאבק רק של יהודים אלא מאבק של הרבה מאוד מהידידים שלנו שיהיו מוכנים להיות שותפים.

אז תודה שוב פעם על הכנס המאוד-מאוד חשוב הזה. וגם להודות, למרות שדיברתי איתך על הנושא הזה, לכל מי שעשה הסברה בתקופה הקשה, בעת הצרה הזאת לישראל. למשל, מטה ההסברה האזרחי. יש שם את בטיטו שמוביל את זה. הרבה מאוד אזרחים ישראלים, ובכלל מכל העולם, שהתגייסו בצורה מופתית לטובת הנושא. כולל האזרחים שכאן. תודה.

הי"ר דן אילוז:

תודה רבה. מצטרף כמובן לתודות שלך. נמצא בזום דני דיין, יושב-ראש "יד ושם".

דני דיין:

תודה, יושב-הראש, על האפשרות לשאת דברים. באופן טבעי היה מצופה ממני אולי לדבר על אותו חלק של אנטישמיות שמתבטא בהכחשת שואה או בעיוות השואה. אתמול אוניברסיטה בהולנד, אוניברסיטת אוטרקט ביטלה כנס לציון יום השואה הבינלאומי, כי חששו לביטחון המשתתפים בו. זה באמת דבר שאין מזעזע ממנו. אבל, אני רוצה לנצל את מספר הדקות שלרשותי כדי להפנות זרקור לנושא שאמנם לא קשור ישירות בשואה אבל בעיני הוא מהווה סכנה אסטרטגית חמורה ביותר. אני מבקש לומר מספר דברים על מה שהייתי מכנה האקדמיזציה של האנטישמיות.

אני חזרתי לא מזמן מסיר בכמה האוניברסיטאות היוקרתיות ביותר בחוף המזרחי של ארצות הברית. זה היה לפני השימוע בקונגרס. כולל פגישות עם אחת מן המשתתפות באותו שימוע, מי שהייתה אז נשיאת אוניברסיטת פנסילבניה. נשיאת אוניברסיטת קולומביה איכשהו נחלצה מאותו שימוע ולכן היא עדיין בתפקידה כנראה. אני רוצה לומר כך; קודם כול, ראיתי קבוצות של סטודנטים יהודיים, שאנחנו צריכים להצדיע להם על אומץ הלב, על הנחישות, על העמידה הגאה ביהדותם. זה החלק האופטימי.

החלק הפסימי הוא מה שקורה באוניברסיטאות. ואני רוצה לומר שבעיני הבעיה העיקרית שאנחנו נתקלים בה ואנחנו צריכים להתמודד איתה בצורה חזיתית זה לא הסטודנטים המוסתים שקוראים מהים עד הירדן, אלא המרצים המסיתים. זו הבעיה העיקרית. רבותיי, באוניברסיטאות היוקרה בארצות הברית, בעיקר אבל לא רק, גם באירופה ובמקומות אחרים, הולכת ונבנית תיאוריה פסאודו-אקדמית, פסאודו-אינטלקטואלית, פסאודו-מדעית, שמשתמשת במילות קוד, שוב, פסאודו-אקדמיות - "settler colonial state" (מדינה התיישבותית קולוניאליסטית), "ethnic", "de-colonization", "nationalist" וכולי.

אבן אחרי אבן, פיסה אחרי פיסה, מאמר אחרי מאמר, ספר אחרי ספר, שלא רק קוראים למחיקתה של מדינת ישראל מהמפה, אלא קוראים לפעול אקטיבית למחיקתה של מדינת ישראל מהמפה. זה, בעיניי, שורש הרע במה שקורה באוניברסיטאות האמריקאיות. הסטודנטים הם הפועל היוצא. הביטוי המובהק ביותר שראינו לחוסר האכפתיות של ההנהלות זה כמובן מה שראינו בקונגרס.

נשיאות אוניברסיטאות השיבו לי שדובר על חופש אקדמי והתיקון הראשון לחוקה האמריקאית וחופש דיבור וכולי - כולנו יודעים שאם מרצה סוציולוגיה, למשל, היה כותב ספר או מאמר שבו טוען שלהט"בים הם נזק לחברה ולכן צריך לנדות אותם מהחברה - גם זה חונה תחת חופש הדיבור והחופש האקדמי, אבל למחרת הוא היה מפוטר מהאוניברסיטה, וכנראה בצדק. לעומת זאת, אם אותו מרצה כותב ספר שבו הוא אומר שיהודים אינם זכאים למדינה והמדינה שהקימו צריכה להתבטל - רוב הסיכויים שהוא יקודם. וזה, בעיניי, הנזק המרכזי שאנחנו מתמודדים איתו באקדמיה, ואנחנו לא מתמודדים עם העניין הזה.

אני רוצה רק לציין, אולי עכשיו כן בהקשרים לדברים הישירים ש'יד ושם' עוסק בהם שזה לא דבר חדש. האוניברסיטאות, האקדמיה לא חסינה בפני דעות מופרכות; דעות אנטישמיות ודעות קיצוניות שמביאות לאסון. אוניברסיטת היידלברג בגרמניה בשנות ה-30 לא הייתה פחות יוקרתית מהרווארד היום. ובכל זאת הם בנו תיאוריה שהצדיקה את מה שאנחנו יודעים שהיא הצדיקה.

ולכן, אני רואה בזה את הבעיה העיקרית - השלילה של הלגיטימיות לקיומה של מדינת ישראל הולכת ומתפשטת בשדה האקדמי. ובסופו של דבר, בדעות הרבה יותר קשה להילחם מאשר בהפגנות. ולכן, הייתי מציע, כבוד השר, להקים היצע כיצד אנחנו מתמודדים כולנו ביחד עם הרעה החולה הזאת שמתפשטת בפקולטות למדעי המדינה ולסוציולוגיה ולתקשורת וכולי. לא רק בארצות הברית אבל בעיקר בארצות הברית. תודה רבה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. ג'וש שוורץ, מזכ"ל הסוכנות היהודית.

ג'וש שוורץ:

תודה רבה ליושב-הראש, דן אילוז, ולשר שיקלי, וליעקב.

היו"ר דן אילוז:

רק שאני לא אתרגל שיגידו את זה.

ג'וש שוורץ:

אני גם רוצה לברך על הדוח הזה. אני חושב שהדוח הזה צריך לזעזע את העולם. אני קורא למשרד החוץ להעביר את הדוח הזה לכל הנציגויות בעולם. אני חושב שזה צריך להיות כלי מדיני. כמו שיעקב אמר, אחריות על הביטחון והחיים הבטוחים של היהודים בעולם זה הממשלות בעולם, איפה שהם חיים. ואני גם מציע לשותפי כאן, למשרד התפוצות וההסתדרות הציונית, לעשות כנס של שגרירים זרים פה במדינת ישראל, ולהציג להם את הדוח. אני חושב שהדוח הזה, הפעם הראשונה שהוא אחוד. ובמיוחד כשהוא כל כך מזעזע, הוא צריך להיות מוצג בכל הממשלות בעולם, איפה שחיים בעולם, וגם מול השגרירים הזרים פה במדינת ישראל.

אני חושב שכולנו מתחילים להבין שמה שקרה מאז ה-7 באוקטובר זה המצב החמור בעולם. רמת האנטישמיות, כפי שזה משתקף כאן בדוח, וגם הסוג של האנטישמיות; תקיפות, רצח, קללות, אימים. וגם הרב-זירתיות; בכל מקום - בבתי ספר, במקומות עבודה, באוטובוסים, ברכבת. בכל מקום זה קורה, בכל מקום בעולם. אנחנו חייבים להבין שאנחנו בפאזה אחרת. וזה לא פלא שמדינת ישראל, אחרי 7 באוקטובר, מוציאה אזהרת מסע לכל העולם. מישהו חשב על דבר כזה? כל העולם. בכל העולם יש אימים ויש אזהרת מסע.

וצריך לציין גם את מה שקורה ברשתות החברתיות. גל השנאה ששוטף את הרשתות, וחוסר היכולת והכשל של הרשתות עצמן להתמודד עם זה. וצריך לציין גם את המצב

באוניברסיטאות. יהודים רבים בעולם, מיליונים רבים פוגשים את הזהות היהודית שלהם פעם ראשונה בחיים כשהם מגיעים לקמפוס. לא למדו בבית ספר יהודי, לא היו בארץ. אולי הייתה להם בר מצווה. פתאום הם מגיעים לקמפוסים, שרמת האנטישמיות היא הגבוהה ביותר מאי פעם. עם תנועות פרוגרסיביות שמזדהות עם הפלסטיניים, עם BDS. ואין להם את הכלים להתמודד עם זה.

ולכן, מה שיעקב אמר - חיזוק הזהות היהודית והזיקה לישראל זה צו השעה. רק לספר כמה מילים על מה שהסוכנות עושה בעניין הזה. יש לנו 100 שליחים בקמפוסים שיוצאים בין שנתיים לשלוש, עובדים בהלל. הם המשאב הישראלי בקמפוסים. הם עובדים עם הסטודנטים, עוזרים להם להילחם ב-BDS. ויש לנו עוד מאות שליחים בקהילות היהודיות. כל אחד מהם מחזק את הזיקה לישראל ואת הזהות היהודית.

וכמובן, צריך להזכיר גם את קרן הבטחון של הסוכנות היהודית, שפועלת בשיתוף עם משרד התפוצות. הקרן הוקמה אחרי הפיגוע בטולוז, הפיגוע הראשון של הג'יהאד העולמי באירופה. ועד היום הקרן הזאת הקצתה קרוב ל-100 מיליון שקל ליותר מ-900 קהילות יהודיות בעולם, והיא מסייעת להן לחיות חיים בטוחים. להרגיש בטוח זה המפתח לחיים יהודים בטוחים. תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה, ג'וש. הדוברת הבאה, רחלי ברץ ריקס, ראש המחלקה למאבק אנטישמיות וחוסן קהילתי בהסתדרות הציונית.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

רק הערה קטנטנה על דבריו של ג'וש. המקרה הזה בגרמניה של הדלת המשוריינת הזאת שהצילה בית כנסת מטבח. זה אירוע כבד משקל, זה לא משחק. צריך לומר. הפעילות הזו שעוסקת בביטחון הפיזי היא רכיב מאוד-מאוד חשוב, ולפעמים זה נראה ככה עניין קטן.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

כן, אבל לא נוכל לחיות לנצח כחיה שבורחת.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

חד וחלק. אני אחרון החסידים של ההגנה. אני רק אומר שזה גם דבר חשוב.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

לא, אני בעד. אני רק אומרת שצריך להיזהר גם לא להיות במקום שאנחנו תמיד מאחורי מגננות ודלתות ושריונים. סליחה. להיות עם חופשי - לא רק בארצנו.

יעקב חגואל:

לא כיפת ברזל ולא מיגוניות.

רחלי ברץ ריקס:

טוב, מכובדי, תראו, אני רוצה לתת לכם דווקא נתון אחד מפתיע. שנת 2022 הייתה שנת בלימה, כמו שהציג יושב-ראש ההסתדרות הציונית העולמית, אחרי עשור של עלייה באירועי אנטישמיות. כשפתחנו את שנת 2023 בעצם היינו אפילו די אופטימיים. כי עד חודש מאי, אם אתם מסתכלים, הייתה ירידה של בממוצע כ-7% באירועי אנטישמיות מתחילת השנה. וזה היה נתון מפתיע. ובעצם מחודש מאי, מחודש יוני ואילך, אנחנו רואים באמת עלייה באנטישמיות. וכמובן את השיא ראינו אחרי האירועים של ה-7 באוקטובר.

מבלי לנקוט עמדה משני צידי המתרס הפוליטי, ובלי לבקר את בחירתם והתנהלותם של נבחרי ציבור, כן חשוב להגיד שלהתבטאויותיהם של נבחרי הציבור שלנו יש השלכה.

ותהליכי ההדהוד שלהם כן מייצרים נרטיבים. השיח האנטישמי ברשתות החברתיות מנוטר על ידנו באופן קבוע. אחרי התבטאויות מסוימות ואירועים מסוימים של נבחרי הציבור שלנו אנחנו רואים עלייה באירועים אנטישמיים.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

זה כתוב בדוח?

רחלי ברץ ריקס:

לא.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

אז בעיניי זה לא, סליחה, אני מצטערת. אנחנו עוסקים באנטישמיות אז עכשיו נאשים את עצמנו. באיזו הלקאה עצמית אנחנו?

רחלי ברץ ריקס:

אנחנו מאשימים את עצמנו כי לנבחרי הציבור שלנו, כשהם מהדהדים את הדברים שלהם, ותסתכלו מה קרה בהאג - - -

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

אין הצדקה לאנטישמיות כמו שאין הצדקה לגזענות. אם מישהו יגיד לי שבכלל שדיברתי איכשהו אז מותר "להתגזען" עליי, אני לא אקבל את זה. ככה אני גם לא אקבל שיש אנטישמיות בגלל אמירות של חברי כנסת ונבחרי ציבור. סליחה, עם כל הכבוד.

צגה מלקו (הליכוד):

אני רוצה להתייחס.

רחלי ברץ ריקס:

תני לי לסיים, בבקשה, את דברי.

צגה מלקו (הליכוד):

לא, לא. סליחה, סליחה. אני מצטרפת לחברתי, חברת הכנסת, פנינה. זה לא יכול להיות שאנחנו נשמיד את עצמנו. זה לא יכול להיות. זה לא בא בחשבון.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

זה האג עושים.

צגה מלקו (הליכוד):

ממש, זה פשוט, זה לא נשמע. לאן הגענו? אם אנחנו נתחיל להאשים את עצמנו? את יודעת מה? אני אתן לך דוגמה. אני פה, וחברתי פנינה פה, כשיש אמירות גזעניות פה כלפי יוצאי אתיופיה נאשים את עצמנו?

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

ואנחנו לא חנה בבלי.

היו"ר דן אילוז:

למרות שאני מסכים עם כל מילה שאתן אומרות, בואו ניתן לה להמשיך.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אבל זה חשוב.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

לא, למה אני אומרת את זה? אני בעיקר אומרת את זה על הרקע של האג, אדוני השר.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

לא, אני מצטרף. אני מחזק את דבריך.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

האג השתמשו בכל אמירה, בכל שיר.

צגה מלקו (הליכוד):

נשיא המדינה וכל האלה. באמת.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

רגע, שנייה אחת. רחלי, אני חושב שכן נכון שתתייחסי מקצועית. וביום מן הימים פוליטית.

רחלי ברץ ריקס:

אני אתייחס מקצועית, וגם, דרך אגב, אני כן נבחרת פוליטית.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

כן, בסדר. את כאן בכובע מקצועי, ותשמרי על הכובע המקצועי, על מה שכתבנו בדוח.

רחלי ברץ ריקס:

לא, אני כאן כחברת הנהלה.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

כן, אבל את הבנת מה השר אומר לך. להתווכח עם השר על כך? באמת, עם כל הכבוד. תתייחסי לדוח.

רחלי ברץ ריקס:

אני אגיד את זה מקצועית, ואנחנו גם ראינו את האירוע בצורה מקצועית. אחרי אמירות מסוימות אנחנו כן רואים עלייה בהתבטאויות אנטישמיות כלפי מדינת ישראל. ההדהוד שנעשה - - -

צגה מלקו (הליכוד):

זה לא נכון.

רחלי ברץ ריקס:

זה כן נכון.

צגה מלקו (הליכוד):

זה לא נכון. תביאי לי נתון בדוק. נתונים ממחקרים.

רחלי ברץ ריקס:

אני יכולה להביא לך את הנתונים.

צגה מלקו (הליכוד):

לא יכול להיות. את יודעת מה אני מרגישה פה?

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

בואו נחתוך. היא תסיים ונמשיך הלאה.

היו"ר דן אילוז:

בסדר, שוב, אני מסכים איתך ב-100%, אבל ניתן להקשיב לה, ונוכל להגיב אחר כך.

רחלי ברץ ריקס:

אני אעבור לנקודה השנייה, שאולי פחות תטריד את חברת הכנסת. ההתלכדות של הנרטיבים בין הימין הרדיקלי לשמאל הקיצוני ברחבי אירופה וארצות הברית. אנחנו, אסור לנו להיות שמחים ולהתבשם בהתבטאויות כמו של מארין לה פן או של חרט וילדרס, שהימין הקיצוני עולה באירופה. יש התלכדות של נרטיבים בין הימין הקיצוני לבין השמאל הפרו-פלסטיני.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

את רואה התלכדות בין וילדרס לבין השמאל הפרו-פלסטיני?

רחלי ברץ ריקס:

כן, אני רואה התלכדות בנרטיבים, שהם שונאים את ישראל ואת היהודים.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

עמדותיו פרו-ישראליות, אפשר לחלוק עליו, אבל אין שום התלכדות.

רחלי ברץ ריקס:

הם שונאים את היהודים. זה שהימין הקיצוני עולה והוא אומר דברים - זה חרב פיפיות שתחזור אלינו בהמשך.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

טוב, רחלי, מה אני אגיד לך.

רחלי ברץ ריקס:

האנטישמיות בעולם, כן, מותר לנו לא להסכים.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

את יכולה לומר מה שאת רוצה. אין בעיה. קיבלת במה.

רחלי ברץ ריקס:

אנחנו עדיין מדינה דמוקרטית.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

את מדברת במנותק מהדוח. שום קשר בין מה שאת אומרת לבין הדוח.

רחלי ברץ ריקס:

זה לא מנותק מהדוח, זה כתוב גם - - -

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

לקחת את הרמקול להשמיע מניפסט פוליטי שפשוט לא מותאם, לא מקצועי, לא רציני. חבל.

רחלי ברץ ריקס:

הוא מאוד מקצועי. כבוד השר, הוא מאוד מקצועי והוא מגובה נתונים.

היו"ר דן אילוז:

אני מסכים עם כל מה שאתה אומר, אבל בוא ניתן לה לתת את המניפסט הפוליטי שלה, ואז אחר כך נגיב.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

לא, אין בעיה, בסדר. עכשיו, נמסגר את זה, בסדר? את רוצה לומר את דעתך הפוליטית? בבקשה.

רחלי ברץ ריקס:

אני לא אומרת את דעתי הפוליטית, אני אומרת לך נתונים אבסולוטיים מקצועיים שנאספו.

צגה מלקו (הליכוד):

מה הנתונים?

רחלי ברץ ריקס:

הנתונים הם שיש עלייה באירועים אנטישמיים.

צגה מלקו (הליכוד):

בכמה אחוז? מה היה? מה קרה? אני רוצה לראות את זה.

רחלי ברץ ריקס:

כל הנתונים והמספרים שאת רואה פה הם המספרים שאני חותמת עליהם ואני חתמתי עליהם בדוח.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

יקירה, מה שאנחנו רוצים זה שתתמקדי במקצועי ופחות בפוליטי, בין אם זה ברמה המקומית ובין אם זה ברמה הבינלאומית.

רחלי ברץ ריקס:

התלכדות הנרטיבים, סליחה, חברת הכנסת תמנו שטה, זו התלכדות של נרטיבים פוליטיים - - -

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

זה לא מופיע בדוח, אבל.

היו"ר דן אילוז:

בסדר, אמרת את זה. יש עוד נקודות? רחלי, יש עוד נקודות?

רחלי ברץ ריקס:

שנייה, שנייה, כן. כשאנחנו מדברים על הימין, עלייה של הבחירות של הימין הקיצוני באירופה את אומרת לי "זה לא הימין של ישראל" - אנחנו מדברים על הימין הקיצוני באירופה.

פנינה תמנו (המחנה הממלכתי):

רחלי, היינו רוצים שתביאי לנו תובנות, כי הזמן קצר. אני, למשל, עוד כמה דקות הולכת לנהל את הוועדה לקידום מעמד האישה. הזמן קצר.

היו"ר דן אילוז:

יש עוד נקודות?

רחלי ברץ ריקס:

כן, אני אגיד לך עוד משהו שחסר בדוח. חסר בדוח, בגלל חוסר הסכמות, רצח של נשיאת בית הכנסת בדטרויט. בית כנסת קונסרבטיבי. גם על זה צריך לדבר. גם זה לא נכנס בתוך הדוח. את שואלת למה זה לא מופיע בעשרת האירועים? זה לא נכנס בתוך הדוח. וכן צריכים לדבר על זה. כשמדברים על אנטישמיות אין מקום לפוליטיקה. ואין מקום גם לפעול בין הרפורמים, קונסרבטיביים, אורתודוקסיים, אולטרה-אורתודוקסיים. תסתכלו על מה שקורה בדטרויט. האירוע שהרצח הזה לא נכנס לתוך הדוח זה כי ה-FBI לא הסכים עליו.

למה ה-FBI גם לא הסכים? צריך לדבר גם על הדברים האלה. נכון שזה אולי כואב לשמוע. אבל, כן, זה לא נכנס משיקולים פוליטיים. אני כן רוצה לדבר על המקום של האנטישמיות - איך היא תשפיע עלינו פה בישראל. האנטישמיות היא לא בעיה גלותית. היא בעיה שלנו פה במדינת ישראל. כי בסופו של דבר, כשהצבעות בקונגרס עולות, ועולה השיח, להזכירם מה שקרה ב'שומר החומות' כשהשר בני גנץ ניסה להעביר את ההחלטה לסיוע תקציבי למדינת ישראל. כשהנרטיב ברחוב האמריקאי זה משפיע, ישפיע בעתיד עלינו.

אני לא נביא בעירו, אני לא באה להוכיח בשער. אבל, הקריאות לחרם על ישראל ישפיעו פה על הציבור הישראלי. זה ישפיע על יוקר המחייה. אנחנו רואים מה קורה כאשר נושא השילוח של מכולות, או סירוב לפרוק ולטעון מכולות בחו"ל. אנחנו ראינו את זה באוסטרליה גם. אנחנו חווינו כבר בעבר אמברגו או חרם כזה או אחר על ישראל, ואנחנו יודעים מה זה יכול להיות.

אבל, אני רוצה לדבר על אנטישמיות חדשה - זה השקט. וכמו שז'בוטינסקי אמר בעבר - שקט הוא רפש. והיעדר הגינוי של מה שקרה במדינת ישראל ב-7 באוקטובר על ידי הרבה מאוד גורמים בעולם, גם זה סוג של אנטישמיות חדשה. כן, וגם זה, כבוד השר, לא נכנס כסעיף בדוח. תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. אתה רוצה להגיב? לא, בסדר.

ד"ר פליקס קליין נמצא בזום עכשיו? הוא ידבר באנגלית. נציב המאבק באנטישמיות וקידום החיים היהודיים, ממשלת גרמניה.

פליקס קליין:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה, וסליחה, העברית לא מספיק טובה אז אני חייב לדבר באנגלית. אני מודה לכם על ההזדמנות לדבר בפניכם היום. הרבה מכם אולי יודעים שהתפקיד שלי כנציב המאבק באנטישמיות וקידום החיים היהודיים בממשלת גרמניה נוצר ב-2019, כי זה היה הדבר החשוב ביותר לממשלת גרמניה, לוודא שיהודים יכולים לחיות בשלום ובבטחה. ואני אומר לכם ששנאה כלפי היהודים הייתה בעיה בגרמניה עוד מאז אחרי השואה, אחרי שרצח העם המהונדס של למעלה מ-6 מיליון יהודים. ואנחנו יודעים שאנטישמיות לעולם לא תיעלם ושהיא יותר בולטת ונראית בימים אלה.

אנחנו תמיד ידענו שהמטרה האולטימטיבית של האנטישמיים היא לסיים את חייהם של יהודים בכל צורה שהיא. התקיפה הברברית של חמאס כנגד ישראל ב-7 באוקטובר כי ההוכחה הכי קיצונית לכך. אני בעצמי ביקרתי באזור עוטף עזה ביחד עם נשיא גרמניה, פרנק-ואלטר שטיינמאייר, וראינו את ההרס במו עיננו. דיברתי עם קורבנות ומשפחות החטופים, וראיתי את הסרטים. את הזוועות הבלתי נתפסות שהטרוריסטים האלה ביצעו. וכמו במדינות אחרות, עקבתי בעניין רב אחרי המידע על העלייה באנטישמיות בכל רחבי העולם.

וגם בגרמניה, פשעי שנאה על רקע אנטישמי עלה בחדות במהלך השלושה וחצי חודשים האחרונים. יותר מ-2,200 פשעים על רקע אנטישמי בוצעו בגרמניה מאז 7 באוקטובר. בערך 1,500 מהם עם קשר ברור לארגון הטרור חמאס. וזה לא מתקבל, כמובן. כממשלה, אנחנו לא ניתן למצב זה להיפך למצב נורמלי עבור יהודים החיים כאן. מיידית, ב-7 באוקטובר, משרד הפנים של ממשלת גרמניה החליט להגביר מאסיבית את האבטחה עבור מוסדות יהודים וישראלים. ואנחנו מאוד שמחים שבסקר שנערך לאחרונה על ידי המועצה של יהודים בגרמניה, 96% מקהילות היהודים אמרו שהם מסופקים או מאוד מסופקים מעבודת המשטרה בהגנה עליהם.

בעקבות יוזמה שלי, שריפת של דגלים זרים כולל דגל ישראל - היא פשע עכשיו. וזה עוזר בעצם לממשלה לאסור ולאכוף מספר גדול של אספות אנטישמיות בגרמניה. בכל פעם שמפגינים עושים את זה למרות האיסור, המשטרה פועלת בנחישות נגד כל קריאה אנטישמית או כרזות אנטישמיות, ככה שזה ממש טוב. ואולי הרבה גם עקבו וראו את האיסור של הממשלה על חמאס ו-"SAMIDOUN" לכל פעולה בגרמניה. אני יכול להראות לכם ששירותי האבטחה הביתית הם עכשיו בתהליך של חקירות למציאת ארגונים קיצוניים נוספים המסכנים חיים של יהודים.

אנחנו מודים על שיתוף הפעולה המעולה עם חברינו הישראלים למען עצירת טרוריסטים מפני פגיעה ביהודים ואחרים בגרמניה. זה נחמד אך זה לא מספיק. אז אני עובד על אמצעים וכלים אחרים למאבק באנטישמיות והגנה על חיי יהודים. אנחנו צריכים לעשות רפורמה על החוק הפלילי שלנו, כך שפשעי אנטישמיות יהיו מטופלים בהתאם וביעילות. אנחנו גם עובדים על שיפור יחס שווה לכולם על ידי הוספת לאומיות כבסיס להגנה.

תודה לכם על תשומת הלב. ואיחולים מגרמניה על העבודה החשובה שלכם.

היו"ר דן אילוז:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה לך, פליקס, על כל מה שאתה עושה. השר רוצה להגיד לך כמה מילים.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

כן. אני רוצה להודות לממשלה הגרמנית על לקיחת צעדים רציניים וסלילת הדרך למדינות אחרות באירופה ללחימה באנטישמיות. אני חושב שהחלטות שהתקבלו מוקדם בתחילת המלחמה, אם זה נגד הפגנות של חמאס, ארגונים קשורים לחמאס, אם זה SAMIDOUN, שאולי הוא לא מוכר לכולנו אבל זה איום רציני מאוד. וגם אתמול, עם אונר"א. אנחנו רוצים להודות לך מאוד. ואני חושב שגרמניה נוקטת בצעדים גדולים ורציניים, וזה מוביל את הדרך למאבק באנטישמיות כיום. זה לא תמיד היה כך. ואני מאמין שזה חלק מהעבודה שלך, אז אני רוצה להודות לך אישית, פליקס, בשם הממשלה הגרמנית. תודה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה, כבוד השר. עכשיו, אני אגיד אמירה כללית. אנחנו ממש קצרים בזמנים. אנחנו כבר מאוד מאחרים, גם בגלל שנתנו כמובן בהתחלה זמן לדברים חשובים אחרים, אבל גם כי אנשים מדברים יותר ממה שתוכנן. אז תנסו להיות מאוד ממוקדים ומאוד קצרים בדברים שלהם. הדובר הבא הוא איתמר מרכוס, מייסד ומנהל מכון המחקר 'מבט לתקשורת הפלסטינית'.

איתמר מרכוס:

תודה רבה. אני אדבר על האנטישמיות הפלסטינית. עכשיו, בעולם, אם זה ארצות הברית ואם זה האיחוד האירופי, יש דעה, והם מבססים את כל יחסי החוץ עם ישראל על זה - שהמלחמה של הפלסטינים נגדנו זה על אדמה. אבל, מה שאני רוצה להסביר עכשיו, ומה שהם צריכים להבין, אם יהיה פתרון, שהמלחמה היא גם נגד האדם. האנטישמיות הפלסטינית היא יסוד. יסוד לא רק באידיאולוגיה שלהם, היא גם יסוד באנטי-ציונות שלהם.

עכשיו, מה אומרת האנטישמיות הפלסטינית? יש שם אנטישמיות פוליטית שאומרת שהיהודים הם למעשה הגורם הנורא ביותר בכל העולם. כל העולם סובל מהיהודים, כל המדינות סובלות מהיהודים. בגלל הסבל במשך כל המאות של אומות העולם הם החליטו לקחת את היהודים ולשתול אותם בפלסטין ולהקים את מדינת ישראל. יהודים בעצמם מעולם לא היו מגיעים לכאן בגלל שלא היה לנו כאן היסטוריה, לפי הנרטיב שלהם. אבל, כולם שונאים את היהודים ורצו להיפטר מבעיית היהודים - לכן הם שתלו אותנו כאן.

ישראל היא מדינה שנמצאת רק בגלל שהיא קולוניאליסטית. אין לה זכות קיום במהות בגלל שאנחנו כאן לא בזכות אלא בגלל שרצו להיפטר מאיתנו. ביטוי מאוד-מאוד אופייני לזה היה שלושה שבועות לתוך המלחמה, הפלסטינים ראו שהרבה מנהיגי עולם באים לתמוך בישראל. היו צריכים להסביר את זה לעם שלהם - למה באים לתמוך בישראל. אז מה הם אמרו? אומות העולם מגיעים בגלל שהם הצליחו להיפטר מהבעיה של הפסולת האנושית היהודית, כששלחו אותם לכאן. הם חוששים שאם יהיה מצב מסוכן לחיות בישראל אז תהיה הגירה חוזרת לאירופה, ואז הפסולת האנושית תחזור לאירופה. עד כדי כך זה יסודי אצלם.

עכשיו, אם נסכם, האנטישמיות הפוליטית אומרת "לא רק אנחנו שונאים את היהודים - כל העולם שונא אותם ובצדק". עכשיו, על זה באה האנטישמיות הדתית של הרשות הפלסטינית. זה נותן את החותמת של אללה עצמו. לא רק אנחנו ואומות העולם, גם אללה עצמו שונא את היהודים. איש הדת הבכיר ברשות הפלסטינית, משתמש בביטויים מסוג - אנחנו מקוללים אצל אללה; אנחנו תת-אנוש בצורת אדם; אנחנו אפילו שטן בצורת אדם; אנחנו לא בני אדם. זה היועץ הבכיר ביותר של עבאס לענייני דת, איש הדת הקרוב ביותר למחמוד עבאס.

הביטוי החריף ביותר לזה היה, גם שלושה שבועות או שבועיים אחרי ה-7 באוקטובר, כשכל שבוע משרד הדתות הפלסטיני מוציא דף הנחיות לדרשות בכל המסגדים ברשות. מה הם הפיצו? הפיצו חדיית' שאומר "לא יבוא יום הדין עד שהמוסלמים יהרגו את היהודים. יהודי יתחבא מאחורי עץ ואבן, ומוסלמי עבד אללה, שאחראי להרוג אותנו". שבועיים אחרי שהיהודים אכן התחבאו מאחורי עץ ואבן - באה הרשות הפלסטינית ואומרת "הנה, זה לא

היה רק מעשה לאומי, זה היה מעשה דתי. זה היה הגשמת האסלאם בזה שיהודים התחבאו והרגו אותם". זה הפן הדתי של הרשות הפלסטינית.

אז אם ניקח את שני הפנים האלו: כל העולם שונא אותנו, כל העולם רוצה להיפטר מאיתנו. עכשיו מבינים למה חגגו את ה-7 באוקטובר ברשות הפלסטינית. שמענו ביטויים כמו ניצחון, שמחה, גאווה, סיפורי גבורה. כל זה מהרשות הפלסטינית, לא מחמאס. לא היה גינוי.

אני מסכם ואומר שכל האמירות האלו שהפלסטינית יוזמים, על אנטישמיות, הפך להיות הייצוא המוצלח ביותר של הפלסטינים מעולם. כל העולם פשוט אומר את אותם דברים שהרשות הפלסטינית אומרת. כל שנאת היהודים, והכאילו אנטי-ציונות של העולם, כולה באה מהרשות הפלסטינית. אם לא תטופל שנאת היהודים ברשות הפלסטינית, לא נטפל לא אצלנו בבעיות ולא בבעיה של כל העולם. תודה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. הדובר הבא ידבר באנגלית.

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

אומר גם באנגלית את מה שאמרתי קודם: יש הרבה דוברים ואין לנו הרבה זמן. אז אם כולם יוכלו לדבר בקצרה.

יונתן ארפי, נשיא הקהילה היהודית בצרפת, ה-CRIF.

יונתן ארפי:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

שלום. אני מתכבד לדבר איתכם היום, ואני אתן בקצרה את ניתוח המצב בצרפת. כידוע, צרפת סבלה מעלייה חדה במספר התקריות האנטישמיות מאז אוקטובר 2023. אתן לכם מספרים: מספר התקריות הוכפל פי 4 באירופה מאז התקיפה של 7 באוקטובר. זה אפילו הוכפל פי 10 בהשוואה לאותה תקופה בשנה הקודמת. המאבק הראשון שלנו היה לגרום לאנשים בצרפת להבין שזה לא השלכות של המלחמה בעזה, זו השלכה ישירה של מתקפות ה-7 באוקטובר בעצמן. זה אומר שאנטישמיות באירופה זה בעצם המשכיות של ההתקפות על ישראל. זה דבר הראשון שרצינו שאנשים יבינו, וזה לא מאבק קל, כמו שאפשר לדמיין.

הדבר השני, אנחנו במצב בלתי אפשרי. יש לנו תמיכה חזקה מהרשויות הציבוריות, למען האמת. מראש הממשלה, שנכנס למאבק נגד אנטישמיות. גם אורגנה בצרפת צעדה על ידי מנהיגים פוליטיים ב-12 בנובמבר, נגד אנטישמיות. וזו, אני חושב, העצרת הכי גדולה באירופה בשנים האחרונות. יש לנו בעיה עם חלק קטן מהזירה הפוליטית, השמאל הקיצוני. יש לנו מפלגה שמאלית קיצונית חזקה בצרפת. הם תוקפים את ישראלית בתקיפות, ואפילו חלקם תומכים בבירור בחמאס.

אספנו את דעת הקהל בחברה האזרחית, שזה יותר חשוב - רוב האוכלוסייה הצרפתית תומכים בישראל. אבל, יש לנו גופים פרטיים בתוך האוכלוסייה הצרפתית, ששם יש לנו בעיות גדולות יותר. ראשית, אלה האנשים מהשמאל הקיצוני, כמו שאמרתי. דבר שני, אנשים צעירים. אפשר לראות בסקרים שהתמיכה שיש בחמאס קיימת אצל הדור הצעיר, יותר מאשר באוכלוסייה הכללית. ויש לנו בעיה גם עם אזרחים מוסלמים, או אזרחים שמזוהים עם האסלאם, כי במקרה הזה, הם התומכים החזקים ביותר בחמאס. יש מן תחרות מול היהודים, ואיתם יש לנו את הבעיה הכי גדולה בנוגע לאנטישמיות.

הדבר האחרון שאני רוצה להגיד הוא שאנחנו מנסים לא לתת לאנטישמיות להתבסס בימין הקיצוני בצרפת ובאירופה. יש לנו תמיכה חזקה מהם במשבר הזה, אבל בהמשך יהיה דיון גדול על האנטישמיות שלהם עצמם באזורים הצפוניים של המדינות האירופאיות. אז יש לנו תמיכה צרפתית חזקה בישראל, עם תחושות של פחד לפעמים, כמו שניתן לדמיין, בעקבות רמת האנטישמיות. אנחנו ממשיכים להיאבק ולתמוך מכם. תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. עכשיו אנחנו נעבור לארצות הברית, קרול נוריאל, מהליגה נגד השמצה.

קרול נוריאל:

תודה רבה, ממלא מקום יושב-הראש, חבר הכנסת דן אילוז, והשר שיקלי. תודה רבה לכם. אני אהיה מאוד-מאוד קצרה, ואני אזכיר פה שתי נקודות. קודם כול, אני רוצה לדבר על התלכדות זירות אחרת שאנחנו רואים אותה קורת כבר שנים - זאת התלכדות זירות בין אנטישמיות לבין הסנטימנט האנטי-ישראלי, שמתודלק בחודשים האחרונים על ידי שלושה נרטיבים. אני קוראת להם שלושת ה-ה': הכחשה - הכחשה של הטבח; הצדקה - כלומר, יש קונטקסט, אנחנו שמענו בעבר גם את דבריו של מזכ"ל האו"ם שזה לא התרחש במנותק; וגם השוואה - השוואה של ישראל לנאציזם.

בהקשר הזה, אני רוצה לומר לכם שאחד הדברים שאנחנו העלינו לאחרונה זה את כל עלילות הדם שנקשרו בשמם של יהודים בעת האחרונה. כולל עלילת דם שטוענת שיש קצירת איברים של פלסטינים, ושהתינוקות הם בעצם המטרה המועדפת על יהודים בימים אלה. ואלה דברים שקונים להם תומכים רבים. הנושא השני שרציתי להזכיר, זה הזכר במצגת של השר לפני כן, זה נושא ה"סווינג" בארצות הברית. אני לא יודעת כמה מכם מכירים את המתקפה שתחתיה נמצאת יהדות ארצות הברית בחודשים האחרונים של התראות שווא על פצצות.

זה ומה שקורה בקמפוסים מלמד אותנו על משהו שקורה לקהילות, וזה הצורך, הרבה פעמים, להסתיר את זהותם היהודית. לפני שנתיים ערכנו סקר באוניברסיטאות. אני מזכירה, הרבה לפני ה-7 באוקטובר, 15% מהסטודנטים היהודים העידו על זה שהם מסתירים את הזהות היהודית שלהם, לא משתתפים באירועים של הקהילה היהודית בקמפוסים, לא משתתפים באחוות סטודנטיות יהודיות. כלומר, לא רוצים להיות מזוהים כיהודים.

והדבר הזה הוא אינדיקציה עבורנו שהמצב חמור מאוד. היום חמור פי כמה. אנחנו עשינו סקר לאחרונה וכמובן שתחושת הבטחון של סטודנטים יהודיים בקמפוס ירדה בצורה מובהקת. זהו, מנקודת המבט שלנו. קיצרתי, נכון?

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. ממש, תודה. דני ווזנר, מנהל קשרי ממשל, הפדרציה היהודית של צפון אמריקה.

דני ווזנר:

כן, שלום, אדוני יושב-הראש, כבוד השר. לפני שעליתי מאוסטרליה אני הובלתי משלחת של סטודנטים יהודים לארץ בשנת 1994. באנו לחודש לארץ, אבל בדרך נסענו לארצות הברית והיינו שם שבוע, ונפגשנו עם ראשי הקהילה שם. ואני זוכר, דיברנו עם אחד, אני לא זוכר מאיפה הוא, אולי ה-ADL, אני לא זוכר, אבל הוא דיבר על אנטישמיות. והוא אמר שני דברים, ואני זוכר את זה היטב; הוא אמר שכמעט ואין אנטישמיות בארצות הברית. יש קצת אבל זה מאוד שולי, והמגמה היא בירידה. אנחנו כל שנה רואים פחות ותוך כמה שנים אולי זה יעלם בכלל. זה הדבר הראשון.

והדבר השני שהוא אמר זה שמאז מלחמת העולם השנייה לא היה אפילו יהודי אחד שנרצח, שנהרג בארצות הברית בגלל שהוא יהודי. אני זוכר את זה. היום, לצערי, זה בדיוק ההיפך. יש אנשים שנהרגים בגלל שהם יהודים. וזה לא מגמת ירידה, אלא עלייה דרמטית. חמש שנים כבר, כל שנה, אנחנו רואים עלייה בארצות הברית. בצפון אמריקה - ארצות הברית וקנדה. כל שנה שיא חדש מהשנה שקדמה לה של מספר אירועים אנטישמיים.

ב-2023 ראינו עד נובמבר 4,260 אירועים אנטישמיים בארצות הברית, ובקנדה עלייה של 800%. עלייה דרמטית, עלייה משמעותית ביותר. אבל, כמובן, מאז ה-7 באוקטובר המצב התדרדר דרמטית ומשמעותית. אנחנו ראינו בחודשים הראשונים מאז ה-7

באוקטובר עלייה של 337% באירועים אנטישמיים בארצות הברית. זה המספר הגבוה שראינו מאז 1979. אנחנו גם ראינו בקמפוסים 682 אירועים אנטישמיים רק בתוך חודשיים. עלייה של 700%. אנחנו לא מדברים על עליות של 2%, 3% - אנחנו מדברים על מאות אחוזים. עליות.

כמובן, גם ברשתות החברתיות. בטוויטר ראינו עלייה של פוסטים אנטישמיים - 919%. מספר מדהים. כמובן, זה כולל גם הריגה - פול קסלר ז"ל, בן 69. יהודי שנהרג על ידי מפגין אנטי-ישראלי בלוס אנג'לס. אני מסיים עם מה קורה עכשיו ומה אנחנו עושים. אנחנו הקמנו את ה-SCL (secure community network), לפני כמה שנים, שעובד על בטחון של כל הקהילה. זו רשת בה קהילות יכולות לשתף מידע ומודיעין. השקעה גדולה באמצעי הגנה; גדרות, דלתות, מצלמות וכולי. אנשי אבטחה, כמובן, ובדיקות לכניסות של מוסדות. ואולי הכי חשוב זה הדרכה.

אנחנו עושים הדרכה למנהיגים ואחרים. וראינו דוגמה נפלאה לפני קצת יותר משנה בקוליוויל בטקסס. שם, כזכור, נכנס לבית כנסת יורה. והוא החזיק את המתפללים כבני ערובה. והרב של הקהילה עבר הדרכה מה-SCL, שלנו, כמה חודשים לפני. והוא ידע לעשות כמה פעולות, כולל לאט-לאט הוא העביר את כל המתפללים, בני הערובה, יותר קרוב לדלת, וברגע מסוים, כשהוא הבין שהמצב מתדרדר, הוא הבין שהוא חייב לעשות משהו - זרק את הכיסא, כמו שהוא למד, וכולם יצאו בלי פגע, ברוך השם.

ואנחנו גם, אני אסיים בזה, אני יודע שאין זמן. אנחנו גם עובדים מול הקונגרס בארצות הברית, לתמוך באבטחה. והצלחנו בשנה שעברה להעביר 1.12 מיליארד דולר בכספים פדרליים בארצות הברית לאבטחות מוסדות דת, שזה, כמובן, מאוד-מאוד קריטי. מוסדות דת של כל הדתות, וכמובן שהרוב הולך ליהודים. אז תודה רבה.

הי"ר דן אילוז:

תודה רבה. הרב אברהם קופר, בזום. מייסד מרכז שמעון ויזנטל.

אברהם קופר:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

בוקר טוב מלוס אנג'לס. תודה על ההזדמנות הזאת. תודה לכנסת ובמיוחד לשר שיקלי, שבאמת סיכמו במדויק את מה שקורה. אני אנסה להיות קצר, כמו כולם. להקשיב למשפחות החטופים, אני רק רוצה לומר, אני מקווה שהם עדיין פה לשמוע את זה. בשישי שעבר, בטקס ליום השואה הבינלאומית, שורדת שואה, גבריאלה קרן, אמרה את הדבר הבא - גם השנה הזאת האו"ם, רק לפני שלוש שעות, העבירה את התוכנית לזיכרון הקורבנות, אבל השנה הדברים הם אחרת - אני לא רוצה לעמוד ליד מזכ"ל האו"ם, או ליד הנציגים, או ליד אנשי ה-NGO שנשבעו להגן על נשים וילדות, או ליד ראש ארגון הצלב האדום הבינלאומי, כי כולם, ללא יוצא מן הכלל, נטשו את היהודים החיים.

אדוני המזכ"ל, בבקשה תבין - אם לא תראה כבוד ואמפתיה ליהודים חיים, אני לא צריכה שתיקח רגע של דממה עבור יהודים שמתו. אז אני כאן כדי לספר לשורדים שאיתנו על פסטיבל ה'נובה', למשפחות שעדיין לא יודעות את גורל אהוביהם, למאות המשפחות שהבעלים, אחים, בנים ובנות נתנו את החיים שלהם. בבקשה, קח את המסר הזה הביתה, שכל בית יהודי בישראל, ששרדנו את השואה, מעולם לא חשבנו שנצטרך להתמודד עם כזו שנאה, כזו אדישות, כזו דממה. אנחנו כאן בשבילם, השורדים היקרים מפסטיבל ה'נובה', משפחות החטופים היקרות.

בקפיצה קדימה - אנחנו צריכים לתקן את חלק מהבעיות שאנחנו בעצמנו תרמנו להן. אני מתכוון ספציפית בארצות הברית בשנים האחרונות, שאנטישמיות הפכה מלהיות נושא דו-מפלגתי להיות כדורגל פוליטי. ארגונים יהודיים; שמאל, ימין ומרכז - חייבים להתאגד יחד, בדיוק כמו שאנחנו מתאגדים כאן, במובן של הצורך לפעול ביחד. אנחנו צריכים לחזור למצב שבו המאבק באנטישמיות הוא רב קוטבי ודו-מפלגתי.

במבט קדימה, אנחנו צריכים להראות פחות אדישות לאו"ם, ל-NGO's, לשנאה. פחות ל-MIT, הרווארד, פן, קורנל. אנחנו צריכים להיות שם עבור הסטודנטים שלנו. אבל,

הכי חשוב, ובשביל זה הגענו לפה - אנחנו חייבים לעבוד על הרחבת הבריתות שלנו. אנחנו צריכים עוד חברים, אנחנו צריכים עוד בעלי ברית. ובזמן שזו רק נקודה אחת לחשוב עליה, במבט קדימה, אחד מכלי הנשק החשובים ביותר שיש לנו, כולל ברשתות החברתיות, אנחנו חייבים להסביר למה ליהודים בטורונטו אכפת מיהודים בתל אביב ולהיפך. זה הזמן להכניס ערכים יהודים למאבק ההסברתי.

אנשים ברחבי העולם ברובם לא אנטישמיים, אבל יש להם סקרנות לגבי האנשים המיוחדים האלה שקרויים יהודים. אם לא נעשה עבודה טובה יותר בלהסביר מי אנחנו, אנחנו יודעים מה חמאס וארגונים כאלה כבר זוממים. תודה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. עכשיו נעבור לאוסטרליה. ג'רמי לייבלר, נשיא הפדרציה הציונית באוסטרליה.

ג'רמי לייבלר:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה. אני רוצה להתחיל בלהודות לשר שיקלי על ההזמנה להשתתפות בדיון החשוב הזה היום, ועל המנהיגות שלו והדגש על המאבק באנטישמיות בתפוצות. אבל, אני גם רוצה להבהיר משהו אחד - בזמן שהקרב נגד אנטישמיות ברחבי העולם הוא הכרחי וקריטי, הקהילה האוסטרלית-יהודית יודעת שהאמצעי המרתיע ביותר נגד אנטישמיות הוא מדינת ישראל חזקה. אנחנו מבינים שהמלחמה בעזה היא מלחמה לצורך שמירה על בטחון גם של ישראלים וגם של יהודים בכל התפוצות. ואני רק רוצה להודות, בשם כל האוסטרלים-יהודים, לחיילים האמיצים שלנו בצה"ל על שירותם. אנחנו יודעים שזה לטובת יהודי העולם, כמו גם לישראלים.

לפני ה-7 באוקטובר, הפדרציה הציונית האוסטרלית, יחד עם ההסתדרות הציונית, ביצעה סקר בין סטודנטים יהודים באוסטרליה כדי להבין את החוויות שלהם. והתוצאות היו מדהימות; שני שלישי מהסטודנטים היהודים-אוסטרליים באוניברסיטאות חוו אנטישמיות בקמפוס, ויותר מחצי הסתירו את זהותם היהודית בקמפוס. וכל זה היה לפני ה-7 באוקטובר. עכשיו, באופן יותר נרחב, באוסטרליה, אחרי ה-7 באוקטובר, תוך כמה ימים בודדים, תחושת הבטחון, קבלה ונחמה מבפנים החברה האוסטרלית הנרחבת התמוטטו.

בזמן שהייתה לנו תמיכה דו-מפלגתית מהמשלה ומהאופוזיציה, עדיין הקהילה היהודית מרגישה מבודדת להחריד, ובכנות כמו במצור. במקרה הטוב ביותר, הרבה מהחברים ובעלי הברית שלנו נשארו שקטים אחרי ה-7 באוקטובר. ובמקרה הגרוע הם התעלמו מהתקיפות הברבריות ומיד האשימו את ישראל במלחמה. עכשיו, אין שאלה, לצערי, שהמצב הרבה יותר גרוע באגף השמאלי. וזה הכניס את הקהילה היהודית לשוק, שהיו היסטורית מעורבים מאוד באוסטרליה בפילנתרופיה, באמנות וכל המרחבים הפרוגרסיביים.

רק כדי לתת לכם כמה דוגמאות למה שקרה. ב-9 באוקטובר, רק 48 שעות אחרי ה-7 באוקטובר, הייתה עצרת שהייתה מלאה בקיצונים אסלאמיים וקבוצות שמאלניות - שילוב מוזר, מחוץ לבית האופרה בסידני - מקום אייקוני בסידני, שהוא בכחול-לבן כסמל לסולידריות עם ישראל. הם שרפו דגלים ישראלים בגאווה מול טלוויזיה ותקשורת, וזה שודר בחדשות עולמיות, הם צעקו "gas the jews". זו אוסטרליה, המקום שיש לנו את הכמות היחסית הכי גדולה של שורדי שואה מחוץ לישראל.

בשבועות העוקבים, כל ניסיון על ידי האנשים האלה להסתיר את האנטישמיות שלהם תחת מעטה של אנטי-ציונות התפורר. היינו עדים ועדיין עדים לתוכניות מחוכמות ומאורגנות לאיום והטרדה של הקהילה היהודית, והחרמת עסקים יהודים - לא שונה משנות ה-30. במלבורן, כמה מאות מטרים מהבית שלי, בליל שישי אורגנה מחאה על ידי מוסלמים קיצוניים, שמאלנים קיצוניים ופעילים חברתיים קיצונים מחוץ לבית כנסת. וזה גרם לכך שהמתפללים היו צריכים להתפנות משם על ידי המשטרה.

יש לנו את הזכות לארח משפחות של חטופים במלבורן, כדי למשוך דעת קהל לקריאות לשחרורם. מוחאים הסתערו על המלון שבו המשפחות שהו, והתעללו מילולית באותם אנשים במלון שלהם. המועצה ליהדות אוסטרליה הוציאה דוח על תקריות אנטישמיות מאז ה-7 באוקטובר. נמצא שיש 738% עלייה בתקריות אנטישמיות באוקטובר-נובמבר 2023 בהשוואה לשנה הקודמת.

לסיכום, המצב באוסטרליה הוא מאוד מאתגר. למרות זאת, אנחנו שמחים שיש לנו תמיכה משתי המפלגות החזקות אצלנו. והיו לנו כבר כמה אנשי עסקים בולטים שדיברו נגד העלייה באנטישמיות. אבל, תחושת הבידוד שהקהילה היהודית חווה היא אמיתית. אבל, אני כן יכול להגיד לכם שראינו אחדות, ואני מקווה שתישאר בישראל ובעולם היהודי מאז ה-7 באוקטובר, שגם איחד. את הקהילה היהודית באוסטרליה. כולנו, יהדות התפוצות ואנשי ישראל, חייבים לוודא שהפילוג שהתקיים בין העם היהודי לפני ה-7 באוקטובר, לא יחזור. תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה. עומר מלכה, עורך "מאקו".

עומר מלכה:

בוקר טוב לכולם, מכובדיי. מברך על הדיון החשוב. אספר איך התחיל כל מערך ההסברה ב"מאקו". בעצם, ב-7 באוקטובר, הכתב הצבאי שלי, שגר בנירים - התכתבנו איתו ב-9 בבוקר. הוא כתב "יש לי מחבלים בבית", ומאז נותק איתו הקשר עד שש בערב. בשש בערב שמענו את הסיפורים והבנו שיש כאן סיפור חריג. סיפור חריג שאנחנו צריכים לספר אותו לכל העולם. ואנחנו, כגוף עיתונאי שמקנים לו אמינות רבה וכוח ברשתות החברתיות, צריכים לקחת את הכלים שלנו ופשוט לעשות את זה באנגלית, ולהילחם בהצפה המטורפת של האנטישמיות ברשתות החברתיות ובכמויות האדירות של "פייק ניוז".

אנחנו בעצם כבר ארבעה חודשים עם למעלה מ-400 סרטונים, עם 300 מיליון צפיות ולמעלה מ-2 מיליון שיתופים. שני דברים מתסכלים בכל הסיטואציה הזאת זה קודם כול כמות ה"פייק ניוז" המטורפת שיש ברשתות החברתיות עם אפס פיקוח. חוסר היכולת להסיר תכנים אנטישמיים מובהקים עם אפס רגולציה על הרשתות החברתיות זה מסתכל. כי אנחנו נלחמים ואנחנו נמשיך בהסברה, אנחנו כאמור כבר ארבעה חודשים עושים את זה ונמשיך לעשות את זה, מבחינתי עד שתסתיים המלחמה.

אבל, אנחנו מרגישים שבעצם המלחמה היא נגד אנשים שמפיצים "פייק ניוז", שזה הדבר הכי קל לעשות. אתה לא צריך מחשבה רבה. אם היום עולה סרטון, מספיק שמראים פיסת דשא ירוק עם עצים פורחים וציפורים מצייצות בבארי והפלסטונים מתקשרים שלא קרה שום דבר בבארי. קח את המצלמה טיפה ימינה ותראה את הבתים המפויחים ואת הבתים ההרוסים. שדרות של בתים הרוסים. הייתי שם שבוע שעבר. וזאת האמת. אבל, זה, מצד אחד, מופץ במיליונים. כי אין פיקוח, אין רגולציה, אף אחד לא מפקח על התכנים האנטישמיים, אף אחד לא מוריד אותם.

אז אנחנו נלחמים ואנחנו ממשיכים במלחמה הזאת, ואנחנו גם גאים במה שאנחנו עושים. אבל, שוב, מצד אחד אין את הפיקוח. וגם יותר מזה, בזמן שכולם נרתמים לסייע, המדינה באיזשהו מקום כן מממנת ומתעדפת אותם בפרסום, את כל הרשתות החברתיות - שזה מתסכל מצד שני.

כאמור, שוב, אנחנו פה כדי לעזור וכדי להמשיך לתקשר את מה שעברנו כאן ב-7 באוקטובר, ולהילחם בהרבה מאוד "פייק ניוז" שעדיין קורה ברשתות החברתיות. אבל, בלי עזרה אמיתית של, אתם כותבים זינוק של 1,200% בפוסטים שכללו תכנים אנטישמיים אלימים - אנחנו צריכים לעבוד בלהסיר אותם.

אנחנו מסבירים את ישראל - זה דבר אחד, טוב ויפה, חשוב מאוד. אבל, צריך גם שהיד השנייה תילחם במפצי ה"פייק ניוז", והם רבים, ולא תעזור במימונם. תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

תודה רבה.

נעבור לנושא של קמפוסים. מארק רוטנברג, סגן נשיא הלל העולמי, בזום.

מארק רוטנברג:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה. אני רוצה להודות לחברי הכנסת וגם לשר שיקלי, שאיתו היו לי מספר פגישות בווינגטון. דיברנו מספר פעמים על החשיבות של התייחסות לאנטישמיות בקמפוסים. היו הרבה דיבורים על הקמפוסים כאן בארצות הברית כאן בדיון עד עכשיו, אבל הלל הבינלאומי, שהוא הארגון היהודי הגדול והמגוון ביותר בעולם, אנחנו פועלים במעל 150 קמפוסים ברחבי העולם, שרובם בצפון אמריקה, כמוכן. ואנחנו חוגגים 50 שנה השנה. לפני 100 שנים אנטישמיות בקמפוסים בצפון אמריקה השתוללה, ולצערנו אנחנו חווים את אותו המצב גם לאחר 100 שנים מאז.

במשך עשורים רבים כמעט ולא הייתה שום אנטישמיות, במיוחד בקמפוסים שאנחנו נמצאים באים. אבל, למרבה הצער, אנחנו רואים חזרה של הרבה מהמאפיינים של שנות ה-20 וה-30 בקמפוסים בארצות הברית, שאז האנטישמיות הייתה גדולה מאוד. למזלנו, יש הבדל גדול - יש לנו את מדינת ישראל ויש לנו קהילות חזקות יותר ברחבי העולם, מאשר בשנות ה-20 וה-30, אז אנחנו מוכנים להחזיר מאבק.

ב-2013, רק לפני עשר שנים, היו 27 תקריות אנטישמיות שדווחו בקמפוסים בארצות הברית. שנה שעברה היו למעלה מ-330 כאלה תקריות. ומאז 7 אוקטובר של השנה האחרונה היו 863 תקריות. 42 תקריות מהן כללו תקיפה פיזית של סטודנטים יהודים. 307 תקריות של ונדליזם בקמפוסים שלנו ובבנייני הלל שלנו. יותר מ-375 סטודנטים פנו לייעוץ המשפטי שלנו לצורך הכוונה משפטית למעשים משפטיים פוטנציאליים מול האוניברסיטאות.

אז מה אנחנו עושים עם כל הדבר הזה? היו הערות כאן בדיון הזה שאנחנו צריכים להתייחס לסגל ולמנהלים, אבל אנחנו גם צריכים להתייחס לסטודנטים מוקצנים ולסגל ולמנהלים של המוסדות האקדמיים, שהם כן נראים שתומכים בציונות או בישראל. אז הלל הבינלאומי והרבה מהקמפוסים שלנו ברחבי ארצות הברית וקנדה ממוקדים בשני כיוונים מרכזיים. אני אתאר אותם במהירות עבורכם.

מר שיקלי ואני דיברנו על זה כשהוא היה כאן בארצות הברית, בווינגטון. יש לנו אסטרטגיות ממוקדות סטודנטים של להוביל סטודנטים מנהיגים ביחד. במהלך ששת השבועות הקרובים אנחנו נארח 900 סטודנטים מנהיגים, פרו-ישראליים, שמתרכזים יחד באטלנטה בשביל כנס של 3 ימים. יש לי מקורות חינוכיים, בהם אנחנו מביאים גיוון של דוברים לקמפוסים של הקולג'ים - הם עוזרים לא רק לתלמידים יהודים אלא גם סטודנטים לא-יהודים שהם חברים שלהם, שותפים שלהם במעונות וכדומה, כדי שילמדו עוד על מה היא ישראל, מי הם היהודים וכולי.

אנחנו מרחיבים את תוכנית השליחות שלנו בשיתוף עם הסוכנות היהודית, כמוכן. וגם תוכנית עמית ישראל, שכעת פועלת בלמעלה מ-100 קמפוסים ברחבי ארצות הברית. ואנחנו הולכים לנסות לבנות ולהרחיב את תוכניות הטיולים לישראל שלנו, כשהמלחמה תיגמר. ובקשר למנהלים ולסגל, פיתחנו תוכנית חניכה בקמפוס, שפועלת כרגע במעל 50 קמפוסים, שבה אנחנו מדברים על הכשרת מנהלי אוניברסיטאות, שרבים מהם בקושי מודעים לבעיות שסטודנטים יהודים עכשיו חווים.

אנחנו מדברים על הצעדים שיכולים וחייבים להיעשות כדי להפחית אנטישמיות, בריונות ודחיפה לשוליים של יהודים. ולבסוף, אנחנו בחזית של נקיטת אמצעים משפטיים כדי להתדיין נגד אותם מנהלי אוניברסיטאות, שלא מבינים מה נדרש, תחת חוקי זכויות האזרח, על ידי המדינות, כדי להגן על הסטודנטים היהודים. תודה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה רבה.

היו"ר דן אילוז:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה, מייק. כנשיא קמפוס הלל בקנדה לשעבר, אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת כדי להודות לך על כל מה שהארגון שלך עושה עבור סטודנטים יהודים בצפון אמריקה וברחבי העולם.

הדובר הבא יהיה צ'ארלס אשר סמול, מנכ"ל ISGAP. אבל, זה לוקח יותר זמן מהמתוכנן, ואני חייב ללכת להצבעות, אז צגה תפוס את מקומי.

[היו"ר צגה מלקו]

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

צ'ארלס סמול, ISGAP, מי שבעצם הובילו את הדוח על המימון הקטארי של הקמפוסים בארצות הברית. בבקשה, צ'ארלס.

צ'ארלס אשר סמול:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

שלום, תודה רבה, בוקר טוב. השר שיקלי, טוב לראות אותך, ותודה, זה כבוד להיות כאן. ולעמית אפרתי, תודה שאפשרת זאת. אני גם רוצה להודות לסימון וקנין גיל, שהוא הנגיד של ISGAP, שהוא ידבר בשמם בקרוב. ואנחנו עובדים בצמוד ובשיתוף פעולה עם ישראל בצפון אמריקה ובאירופה. בקצרה, כמו שאתם יודעים, ISGAP עושים סדרת מחקרים של ההשפעה של קטאר על השכלה גבוהה. אנחנו חושפים עשרות מיליארדי דולר, השימוש ב"כוח רך" כדי להטות את היחס לגבי העם היהודי וישראל. כמו שאנחנו יודעים, קטאר חברה של האחים המוסלמים והאידיאולוגיה שלהם.

אני חושב, מאוד בפשטות, ארצה לומר שתי נקודות: אחת, אני חושב שאנחנו בנקודת הקצה מבחינת אנטישמיות וההטיה בפוליטיקה נגד העם היהודי ומדינת ישראל. זה איום אסטרטגי רציני - אנטישמיות ואנטי-ציונות הן איום אסטרטגי למדינת ישראל ולעם היהודי בתפוצות, בקהילות ברחבי העולם.

דבר חשוב נוסף שארצה לומר: מדינת קטאר ומדינת איראן, ועוד מוסדות גדולים ברחבי העולם, מחפשים להרוס ולשלול את הזכות של העם היהודי להתקיים במדינת ישראל. וזה הזמן, למרות שאני מסתכל על הפנים מסביב לשולחן הזה, הווירטואלי והאמיתי - העם היהודי מבורכים בכך שהם מלאים באנשים מדהימים וארגונים שנלחמים את המאבק. אבל, זה הזמן שמדינת ישראל תעלה את רמת הפעילות שלה כמדינה.

זה רגע היסטורי שבו אנחנו חייבים להגביר את העוצמה שלנו בפרופורציות היסטוריות, במונחי היסטוריית העם היהודי. ומדינת ישראל, אנחנו חייבים את כל הכלים שיש למדינה. הייתה הערכה של כ-350 מיליון דולר ששומשו לצורך מאבק באנטישמיות בארצות הברית על ידי ארגונים יהודיים. חישבנו עשרות מיליארדי דולרים שקטאר פשוט נותנת לאוניברסיטאות. אנחנו בחסרון מספרי וזה הזמן להשתמש ביצירתיות שלנו. אנחנו חזקים יותר, בריאים יותר, מצויידים טוב יותר אולי בכל ההיסטוריה שלנו - אנחנו חייבים להשתמש בכל הכלים שלנו, כולל בכלים של מדינת ישראל, כדי למפות לפענח ולהילחם בקרב הזה. אז תודה והמשיכו ככה, לכולם בדיון הזה. תודה על הכול.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

תודה רבה.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה, צ'ארלס. פרופ' ג'ראלד סטיינברג.

ג'ראלד (גרשון) סטיינברג:

תודה רבה. שבת שמחת תורה השחורה תמיד תיזכר. לא רק בגלל הברוטליות, אלא גם חזרתה של שנאת היהודים, פחות מ-80 שנה אחרי השואה. הטלת האימה והאלימות במרכזי הערים ובאוניברסיטאות משקפות את המניפולציה וההרס של עקרונות ההכרזה בדבר זכויות האדם של 1948. המילים והמוסדות הללו שנוצרו בצל השואה עוותו על ידי אנשים צבועים, רבי עוצמה, המקבלים מימונם הן על ידי הממשלות והן על ידי קרנות פרטיות.

שנאה זו לא הופיעה לפתע, אלא נבנתה בקפידה במשך עשרות שנים. היא החלה במוסקבה, אליה הצטרפה מדינות ערב, והגיעה לשיאה בהחלטת האו"ם של 1975, שהשר שיקלי הזכיר, שכותרתה הציונות היא גזענות. ב-2001, כאשר ועדת זכויות האדם של האו"ם אירחה את ועידת דרבן האנטישמית, מנהיגי ארגונים, כמו "Human Rights Amnesty International", יחד עם בעלי בריתם, השיקו את תנועת ה-BDS, והקמפיין המשפטי "Lawfare" נגד ישראל, תוך ניצול ציני של החוק הבינלאומי וזכויות האדם.

22 שנים מאוחר יותר אסטרטגיית דרבן הצליחה לעוות ולנצל את זכויות האדם, ולהפוך אותן לכלי אנטישמיות ארסית. בהובלת העשייה המושחתת של עמותות ובעלי בריתן באו"ם, קורבנות המתקפה הברוטלית של חמאס נמחקו. במקום זאת, הם מציינים את היהודים כנאצים חדשים צמאי דם. התרומה של NGO MONITOR לדוח האנטישמי היא שסיפקו עשרות דוגמאות להסתה ולשנאה שקידמו העמותות לאחר ה-7 באוקטובר. בנוסף לשנאה המופצת על ידי המעצמות, לפחות מאה עמותות הטוענות לקידום זכויות אדם תומכות בשנאת היהודים. יש גם המימון, שרובם ממומנים על ידי מדינות אירופה.

פלטפורמות תקשורת חוזרות אוטומטית על ההאשמות ועלילות הדם. כאשר אנחנו שואלים עיתונים מה-"ניו יורק טיימס" או "דויטשה ולה", למשל, מדוע הם מפרסמים את דברי השנאה של ראש "Human Rights Watch" לשעבר, קנת' רות', תגובתיהם היא "הוא מומחה מוביל לזכויות האדם". ההשפעה באוניברסיטאות האמריקאיות של שנאת היהודים, מובילים הקמפיינים של "students for justice for Palestine", המימון של SJP נסתר.

בעזרת המשאבים הללו הם משווקים את השנאה לצה"ל כנאצים - במילים אחרות, היפוך שואה. מה עלינו לעשות? מניסיוני, לא נצליח לשכנע את רוב השונאים, אלא האסטרטגיה הטובה ביותר היא להתמקד על המימון שמוביל לשנאה. לאט-לאט זה קורה. מדינות אירופה מורידות את התרומות. צריכים, כמו שראינו גם אצל אונר"א, צריכים ללחוץ להרחיב את התופעה הזאת. חשוב גם לחנך את אלה שאינם שונאים את היהודים, אלה שעברו שטיפת מוח ואינם בודקים טענות תחת הכותרת של זכויות האדם.

גם עלינו לחזק את הגדרת IHRA, אשר הוכרזה כתגובה לוועידת דרבן. בסוף, כדי להביס את הכוחות המושחתים הללו עלינו להחזיר תחילה את עקרונות המוסריות של זכויות האדם, שאומצו בצל השואה לפני 75 שנה. לדברי פרקי אבות; "לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה". תודה.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

ישר כוח.

היו"ר צגה מלקו:

נעבור עכשיו לגברת אולגה.

אולגה רות דויטש:

תודה רבה. רק בקצרה כפי שג'ראלד הסביר, התרומה שלנו לדוח מראה כיצד לאחר ה-7 באוקטובר קהילת זכויות האדם הכשילה את הישראלים והיהודים ברחבי העולם. אנחנו ב-NGO MONITOR מאמינים שאין זמן טוב יותר לדרוש שהמימון לפלסטינים - שהועבר על ידי קהילת התורמים הבינלאומית באמצעות סיוע הומניטרי ופיתוח בינלאומי - יכוון מחדש בצורה שתודא שהוא לא יזרום לאנטישמיות, BDS וטרור.

ההמלצות שלנו לנבחרי ציבור ברחבי העולם כוללות; אחד, בדיקה טובה יותר של האופן שבו מוגדרים יעדים אסטרטגיים, קולות קוראים ובחירת ארגונים שותפים. שתיים, הגנה טובה יותר על הסיוע. סיוע פיזי אך גם ניצול פסילה של סיוע למטרת רדיקליזציה. שלוש, פיקוח טוב יותר הן על ידי סוכנויות ממשלתיות והן על ידי פרלמנטים במדינות התרמות. ארבע, יותר אחריות ולכן הגדרת סנקציות למי שמפר.

בסופו של דבר, מאחורי המלצות מפורטות ולא קלות ליישום מסתתר רצינות ערכי פשוט המורכב משני מושגים; אסור לסיוע, על כל צורותיו, לקדם אנטישמיות, להסית לאלימות או לשלול את זכותה של ישראל להתקיים. והסיוע חייב להתמקד באופן יזום על תוכניות חינוכיות המלמדות שואה והיסטוריה של אנטישמיות, דו-קיום ונורמליזציה. דוח זה חשוב ביותר מכיוון שהוא שם את הנושא על סדר היום. ואנו מצפים לעבוד עם ממשלת ישראל על מנת להבטיח שזכותה של ישראל להתקיים ובטוחנם של יהודים ברחבי העולם - מוגנים. תודה רבה.

הי"ר צגה מלקו:

תודה רבה לך. עכשיו נעבור לדן דייקר, נשיא המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה. בבקשה.

דן דייקר:

תודה רבה ליושבת-הראש פועל, תודה רבה לשר שיקלי. אני פשוט רוצה להגיע לשורה התחתונה. מדינת ישראל חייבת לקחת פיקוד. חברים, אנחנו פה 31 שנים של הסכם אוסלו, ומה שחמאס לימד אותנו לקח בבהירות מוסרית ב-7 באוקטובר, זה המשך של עשורים רבים של דה-דמוניזציה של הרשות הפלסטינית מאז 1993, ולפני זה חמישים שנה של דה-דמוניזציה, דה-הומניזציה ודה-לגיטימציה של מדינת ישראל - העם היהודי - על ידי אש"ף.

והנקודה שבה אנחנו חייבים להתמקד היא שמדינת ישראל השלימה, לצערנו, עם רטוריקה שמקדמת רצח עם של יאסר ערפאת, של מחמוד עבאס ושליחיהם. ואנחנו חייבים להגיד כאן ועכשיו בקול אחיד ובהיר ביותר - לא עוד. וזה עכשיו. אפס סובלנות. אפס סובלנות לרטוריקה אנטישמית של הרשות הפלסטינית ואש"ף. שזה המקור העיקרי של מה שקורה.

ואני מברך וממנף את מה שאמרו פרופ' סטיינברג ואולגה, וגם מר מרכוס - אנחנו חייבים לחשוף, מדינת ישראל חייבת לקחת פיקוד ולחשוף את הרשות הפלסטינית עם סנטימיזציה לטרור, הסתה לטרור ורצח יהודים, קונספירציות נאצים וגם סובייטים כלפי יהודים במדינת ישראל. אנחנו חייבים כאן ועכשיו לקרוא להקמה של מטה לאומי במדינת ישראל לקהילה היהודית העולמית נגד האנטישמיות, שצריך לעבוד בשגרה וגם בחירום 24/7. אנחנו חייבים לחשוף את הרשות, את החמאס, את המשטר האיראני, את קטאר, ואת הארגון הרצחני "סטודנטים למען צדק בפלסטין", שזה בעצם עמית בכיר של הרשות הפלסטינית ואש"ף בקמפוסים, בכ-200 קמפוסים. זה צו השעה.

מדינת ישראל חייבת לקחת פיקוד עכשיו כי זה מהווה איום לביטחון הלאומי של מדינת ישראל והעולם היהודי. עכשיו, זה הזמן. ואני מברך את השר שיקלי על הדוח, כי זה מצביע, גם מפנה זרקור על הרשות, וגם על זה שמדינת ישראל היא המטרה, והיא גם זאת שתביא את הפתרון.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה. מתנצלים בגלל חוסר הזמן, בבקשה מכם, כל אחד דקה. עכשיו נעבור לד"ר אלון לביא, משרד החוץ.

אלון לביא:

שלום רב. תודה רבה לממלאת מקום יושב-הראש, לשר שיקלי. וברכות על הדוח הזה. אני חושב שזו דוגמה נהדרת לאיגום משאבים ואנחנו מברכים על כך וצריך באמת להמשיך. כולם, או מרביתכם, דיברו פה על אתגרים ועל פערים. אז אני ממש בשתי דקות כן רוצה לנצל מספר הזדמנויות שעומדות בפנינו.

א', יש עלייה משמעותית במודעות ובהבנה שמדובר בתופעה עם פוטנציאל נזק, אני מדבר על אנטישמיות, שמאיימת על המרקם החברתי הפנימי וחותרת תחת ערכי הדמוקרטיה הליברליים. אנחנו שומעים את זה יותר ויותר מפי ידידים, שהם מוטרדים פנימית מהעלייה באנטישמיות, ואנחנו צריכים לראות איך אנחנו ממנפים את זה.

ב', במדינת רבות מונו מתאמים מיוחדים למאבק באנטישמיות כביטוי למחויבות עמוקה של ההנהגה לטפל בתופעה. זה מצוין בדוח. אנחנו צריכים להרחיב את זה.

ג', הקמת רשת השליחים המיוחדים, שכוללת שליחים מאירופה, ארצות הברית, קנדה ואמל"ט. וזו קבוצת התייחסות מצוינת להנעה, לפעולה בכל העולם הזה של מאבק באנטישמיות.

ד', התחזקות מעמדה של הברית העולמית לזיכרון השואה - ה-IHRA - וההגדרה של האנטישמיות. הדוח מצוין פה מאות, אם אני לא טועה, ב-2023, ארגונים שהכירו, כולל מדינות. וכמדינת ישראל אנחנו צריכים להמשיך ולהשקיע משאבים על מנת לגייס עוד ועוד ארגונים פרלמנטים, עיריות, ממשלות, שיכירו בהגדרת IHRA. וגל האנטישמיות שבאמת אסון ה-7 באוקטובר הביא לנו שם את נושא האנטישמיות גם במרכז השיח הציבורי. עכשיו, מן הסתם, יש הרבה שתומכים בשיח האנטישמי, אבל אנחנו עדיין מאמינים שהרוב לא. וההזדמנות שנוצרה כתוצאה מזה שזה על השולחן, יכולה אולי לאפשר לנו לבצע מהלכים גם מדיניים וגם ציבוריים, שיוכלו להיאבק באנטישמיות. אז שוב, ברכות על הדוח ותודה רבה על ההזדמנות.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה, ד"ר אלון לביא. עכשיו נעבור לארסן אוסטרובסקי, מנכ"ל הפורום המשפטי הבינלאומי.

ארסן אוסטרובסקי:

(נושא דברים בשפה האנגלית, להלן תרגום חופשי)

תודה רבה. אדבר באנגלית, ממש מהר. זה לא צירוף מקרים שאנחנו יושבים כאן היום אחרי יום הזיכרון הבינלאומי לשואה. התקיפות של ה-7 באוקטובר הן המעשים הכי גדולים של אנטישמיות שראינו מאז השואה עצמה. החוק הבינלאומי, שאנחנו חיים לפיו היום, שאנחנו עוצבנו לפיו, פותח בעצמו לאחר השואה, והוא נחטף ומשומש כנשק על ידי הפלסטינים והתומכים שלהם, כולל דרום אפריקה. אנחנו ראינו את זה בשבוע שעבר, בתהליכים המשפטיים נגד ישראל, שהייתי נוכח בהם גם כן. בעוד כמה ימים, ביום רביעי, נראה מה מועצת הביטחון של האו"ם מחליטה. בעוד בערך שבועיים נראה את ה-ICG יושבים עוד פעם, דנים בישראלים, הפעם בחוקיות ההתיישבות באיו"ש.

ליד ה-ICG יש לנו את בית הדין הבינלאומי בהאג, שכבר מנהל חקירה פתוחה נגד ישראל וחמאס בעניין פשעי מלחמה. מה שקרה ומה שפלסטינים עושים היום משומש כראיות לתהליכים אלה גם כן. בנוסף, נראה מדינות שמנסות לרדוף פושעי מלחמה, נגד מנהיגים ישראלים, קצינים בצבא ופוליטיקאים. אנחנו צריכים לא לחיות באשליה, ואני אומר את זה הכי ברור, שחמאס תקפו אותנו בעזרת רובי קלצ'ניקוב, מנהרות, סכינים וכלי נשק אחרים, והרשות הפלסטינית תוקפת אותנו בעזרת שיטת לחימה לא פחות מסוכנת - "

Lawfare - שהם הופכים אותה לנשק ומסיתים אותה לצורך לעשות דה-לגיטימציה ולהפוך את מדינת ישראל לרשע, ולחתור בסופו של דבר נגד זכותנו הבלתי נמנעת להגנה עצמית.

זה מבטא את עצמו, השיח הזה מבטא בכל מיני צורות. ראינו את זה בעליית האנטישמיות לאחר ה-7 באוקטובר, אנחנו רואים את זה בקמפוסים, אנחנו רואים את זה בקונגרס, רואים את זה בתקשורת, רואים את זה גם ברשתות החברתיות גם כן. אבל, אנחנו לא רק קורבנות - יש לנו כלים, יש לנו כלים משפטיים, יש לנו עמיתים שאנחנו יכולים להשתמש בהם. אנחנו רודפים אחרי מנהיגי קמפוסים של אוניברסיטאות ומנהלים תחת חוקים משתנים, אנחנו לוקחים מעמד צדקה מאותם ארגונים שממנים את הפלסטינים ועמיתיהם - החמאס.

אנחנו צריכים לתמוך, לקדם ולחזק את הגדרת ה-IHRA. אנחנו צריכים לרדוף את חמאס בזירה הבינלאומית, וגם את אותן סוכנויות בתוך האו"ם, כמו אונר"א. כי בסופו של דבר, אנחנו לא יכולים לתת לרשות הפלסטינית עצמה להיות חסינה להליכים האלה ולמעשים שלהם של "Lawfare" ולהפיכת ישראל לרשע נגדנו. תודה רבה.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה. בבקשה, תא"ל סימה ואקנין.

סימה ואקנין גיל:

קודם כול, ברכות על הדוח, ותודה על הכנס הזה, חשוב מאוד. אני אהיה ממש קצרה, בגלל לוחות הזמנים. ארבעה מסרים עיקריים שאני רוצה להעביר. אחד, אירועי ה-7 באוקטובר, והזינוק באנטישמיות בעקבות אירוע הטבח. אני חושבת שחידדו לכל מי שעוד היו לו סימני שאלה את הקשר בין אנטישמיות לאנטי-ציונות ואנטי-ישראל. ומפה, חשיבות ההגדרה. שימו לב גם שמי שתוקף את ההגדרה ומי שמנסה לקעקע אותה עושה את זה בדיוק על האלמנט הזה של הבידול בין שנאת יהודים לבין שנאת ישראל והציונות. ולכן, אנחנו צריכים לחזק את הסיפור הזה של ההגדרה ולקדם אותה.

התנועה למאבק באנטישמיות חרטה על דגלה את סיפור הגדרת IHRA. זה נמצא אצלנו כמחויבות, אנחנו מקדמים את הדבר הזה. אנחנו עוקבים מזה מספר שנים על אימוץ ההגדרה, ולאחרונה באופן הרבה יותר ברור, גם על היישום של ההגדרה. ואני רוצה להגיד רק כמה מסרים לגבי זה. אחד, אנחנו רואים שיש צורך בהבנה בהגדרה בכל מיני מקומות בכל הרמות השונות. עדיין יש ויכוח על איזו הגדרה ואיך להשתמש בה. יש עלייה קבועה, לטעמנו, היא מעט איטית ממה שהיה צפוי.

יש לשים לב שבתוכניות שונות שאימצו מדינות שונות, מארצות הברית דרך גרמניה ואחרות - הגדרת IHRA בדרך כלל מופיעה כהגדרה הבלעדית אם לא המרכזית. האו"ם, דווקא האו"ם הוא היחיד שעדיין לא יצא עם תוכנית. ולכשיעשה הדבר הזה, היה אמור לקרות השנה בספרד, אנחנו צריכים לדחוף שהגדרת IHRA תהיה ההגדרה היחידה שבה נעשה שימוש.

אנחנו העברנו פוקוס לעבודה ברמה הלוקלית, כי בסוף אימוץ הגדרה זה משהו אחד, אבל ליישם אותה ולפעול, זה כנראה מביא אותנו לרמה הלוקלית. וגילינו שראשי ערים וראשי רשויות ומחוזות ומדינות בתוך מדינות פדרליות - הרבה יותר קל לעבוד איתם ובעצם להפוך את ההגדרה למשהו ממשי. מאוד מתסכל שבארצות הברית, שבה יש התפרצות, אין לי מילה אחרת, לאנטישמיות בקמפוסים, אוניברסיטאות זה אחד המקומות שפחות מאמצים את ההגדרה, ואם לא, יש שם ויכוח בדיוק לכיוון ההפוך. והשנה, למשל, רק אוניברסיטה אחת אימצה אותה.

אני רוצה לומר שני מסרים כלליים גם בשם התנועה וגם בשמי באופן אישי. אני חושבת שמדינת ישראל, זה נאמר פה גם על ידי חברת הכנסת וגם על ידי צ'ארלס, ואני רוצה לחזק את זה, גם אמרתי את זה בזמנו כשהייתי מנכ"ל המשרד. מדינת ישראל חייבת להגדיר את סוגיית האנטישמיות, וקמפיין הדה-לגיטימציה, שהיום הוא חלק מובלע בתוך הדבר הזה - כאיום מתפתח עם פוטנציאל להשפעה אסטרטגית. אני רואה בזה לא פחות מאיום לביטחון הלאומי של העם היהודי היושב בישראל והיושב בגלות, או מחוץ לישראל, גלות זה לא מילה טובה.

אני חושבת שאנחנו צריכים לקחת הובלה על הדבר הזה, גם בשם היותנו מרכז לעם היהודי. והמסר השני הוא שאירועי ה-7 באוקטובר ומה שבא בעקבות זה, חד משמעית, מחדדים לנו את הקשר החשוב הם יהדות התפוצות בכל הרמות. זה נכס אסטרטגי ואנחנו צריכים לשמר את זה מכל משמר. והמסר הוא למשרד התפוצות, לדעתי, יש את הכוח לעשות את החיבור הכי נכון והכי אסטרטגי בין שני המאמצים האלה, בגלל שהיום הכול נמצא במקום אחד ולא מפוזר. וזו קריאה שלי מפה למשרד, באמת לקחת את זה בצורה הזאת.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה, תא"ל במיל" סימה. עכשיו נעבור לאחרון הדוברים, תום יוחאי.

תום יוחאי:

תודה רבה. אני תום יוחאי, מארגון "CAMERA ON CAMPUS". אנחנו ארגון שכבר עשרות שנים עוסק בכל העניין הזה של ההסברה ישראלית בקמפוסים, וגם במאבק באנטישמיות שקורת בקמפוסים.

היו"ר צגה מלקו:

איזה קמפוסים? באיזה מקום?

תום יוחאי:

בארצות הברית, ברחבי צפון אמריקה, בריטניה, וגם בישראל. לצערי, אנחנו גם לא חפים מכל גל האנטישמיות הזה של אנטי-ישראליות בקמפוסים בישראל. וקודמיי אמרו, דיברו על הגדרת האנטישמיות של IHRA, שזו לא הגדרה פוליטית, זו לא הגדרה שיוצאת כנגד מדינה פלסטינית. זו בעצם הגדרה שאומרת שאנטישמיות ואנטי-ציונות זה היינו הך. וחשוב להגיד שיש פה הרבה אנשים עם קשרים לממשלות שונות, לארגונים שונים, למוסדות שונים, וכבר מאות של ארגונים בעולם אימצו את ההגדרה הזאת, שהיא לא אמורה איכשהו, בצורה כזאת או אחרת, לפגוע באוכלוסייה הפלסטינית או ברצון כלשהו למדינה פלסטינית.

ועצם זה שמוסדות שונים יאמצו את ההגדרה הזאת, יהיה להם בעצם גם מחויבות בכל פעם שמשווים את ישראל לנאצים, בכל פעם שתוקפים יהודים על עצם זה שהם יהודים, בעצם יהיה כוח חוקתי לפעול נגדם. כי בינתיים, להרבה מוסדות, כמו שתא"ל סימה לפניי דיברה, היא אמרה שרק מוסד אחד בארצות הברית אימץ את ההגדרה הזאת. ובזה שנוכל לפעול שמוסדות אחרים בעולם יאמצו את ההגדרה הזאת, ככה נוכל גם למגר את האנטישמיות. תודה רבה.

היו"ר צגה מלקו:

תודה רבה. כבוד השר שיקלי, סיכום.

שר התפוצות והמאבק באנטישמיות עמיחי שיקלי:

אני רוצה להודות קודם כול לכל מי שטרח, הגיע, בארץ ומעבר לים, לקחת חלק בדיון הזה. אני חושב שזה היה דיון חשוב מאין כמותו. אני מבקש שוב להודות לך, עמית, על שעות אינסופיות של עבודה על הדוח הזה, וגם על הפעילות שמתבצעת בנושא. אני רוצה לסיים בדברים, ציינתי את חיים הרצוג - אני חושב שזה היה אחד הנאומים החשובים בדברי ימי ימינו. כמה מתוך דבריו אז בשנת 1975: "אכן הולם הוא, אדוני הנשיא, שדיון זה שהוא מזימה להסיט את המזרח התיכון מצעדיו לקראת שלום", ואגב, זה מדהים כמה שמאורעות ה-7 באוקטובר הם גם מזימה להסיט את המזרח התיכון מצעדיו לקראת נורמליזציה, לקראת שלום.

הדברים חוזרים על עצמם - "משנערך באווירה אנטישמית קשה ייערך ביום השנה של הלילה ההוא". הדיון הזה, היום אנחנו מקיימים את הדיון ביום השואה הבינלאומי, אז הדיון היה בעצם בציון של ליל הבדולח. ואז הוא אומר את הדבר הבא: "אכן הולם הוא,

אדוני הנשיא, שארגון האומות המאוחדות, שהחל דרכו כברית אנטי-נאצית, ימצא עצמו 37 שנים מאוחר יותר הולך ונעשה מרכז האנטישמיות של העולם. היטלר היה מרגיש עצמו בבית במספר הזדמנויות במשך השנה שעברה אם היה מקשיב לדיונים בפורום הזה, ומעל הכול, לדיון על הציונות. עצוב מאוד לחשוב לאיזו רמה נגרר האו"ם, אם מוטל עלינו לעמוד מול מתקפה על הציונות, התקפה זו נותנת תוקף לא רק להתקפה אנטי-ישראלית מהסוג המכוער ביותר, אלא גם להתקפה על היהדות".

אני חושב שהרצוג, ביחד איתו, יגאל אלון, באותה העת שר החוץ, כבר עמדו בחדות ובזריזות על מה שלהרבה לקח עשרות שנים להבין, עד כמה המתקפה פה היא לא נגד מדינת ישראל והיא לא נגד הציונות גרידא; היא מתקפה נגד היהדות.

"אחת הדתות העתיקות והמבוססות ביותר בעולם. דת שנתנה לעולם את ערכי האנוש של התנ"ך, דת ששתי דתות אדירות אחרות - נצרות ואסלאם - נבעו ממנה. האם אין זה טרגי לחשוב שאנו כאן באספה בשנת 1975 הוגים התקפה גסה על דת אדירה ומבוססת זו? היהדות שנתנה לעולם את התנ"ך, עשרת הדיברות, הנביאים הגדולים: משה, ישעיהו, עמוס. שהעניקה לעולם הוגים עצומים: רמב"ם, שפינוזה, מרקס ואיינשטיין. שהעניקה לעולם מגדולי האומנים, ואחוז גבוה ביותר של זוכים בפרסי נובל למדע.

הצעת ההחלטה נגד הציונות התקבלה במקורה לגנות גזענות וקולוניאליזם. בנושא זה היינו יכולים להגיע להסכמה שהייתה יכולה להיות בעלת חשיבות עצומה כולנו ולעמיתנו האפריקנים במיוחד. אך הנה אנו רואים כיצד קבוצות מדינות, שיכורות מהרגשת העוצמה של רוב אוטומטי, מכוונות את האו"ם בתמרון מתועב על ידי השימוש ברוב הזה להשוואת הציונות עם הנושא העומד לדיון. אינני עומד על דוכן זה כדי להגן הערכים המוסריים וההיסטוריים של העם היהודי. הם אינם זקוקים להגנה, הם מדברים בעד עצמם. הם נתנו לאנושות הרבה מאוד מגדולתה ונצחיותה.

אני בא לכאן כדי לקטרג על שתי עוולות אדירות המטילות אימה על כל חברה, ועל חבר האומות במיוחד, ואלו הן השנאה והבערות. שתי עוולות אלה מהוות את הכוח המניע מאחורי מציעי החלטה זו ותומכיה".

אני עוצר כאן כי אין זמן לקרוא את הנאום כולו. אבל, אולי דבר אחרון שצריך לשים אליו - הנשק הכי גדול שיש היום לאנטישמיות בעולם זה הבערות, זה היעדר הידע. והמחקר הכי משעשע וטרגי שנחשפנו אליו לאחרונה היה בברקלי, ששם שאלו את הסטודנטים "from the river to the sea" אתם יודעים מה זה הנהר ומה זה הים? ופחות מ-50% ידעו לתת את התשובה.

ובנימה מעט הומוריסטית זו ומתוך בטחון בצור ישראל, אנחנו מסיימים את הדיון החשוב הזה. תודה רבה לכל המשתתפים.

הישיבה ננעלה בשעה 12:00.